

Vulgaris lingua.

Pura conuersio.

είδησιμ. χαίρεται δὸ τοῦ λόγου μὲ τὸν ο. τὸν κα
λὸν ἀνθρώπου, καὶ γλήκὸν μὲ φίλο.

Ἀλλὰ πρὸς θεῶ, πρὸς τὴν τὴν παχίστω μοι μὴ
λυσομ. Ὡς ἀπ' ἐμῶ, τὸν ο. τὸν ἀγαθὸν καὶ γλυκύν
μοι φίλον, πρὸς τὸν γλῶσσον.

XXIX. *Heri vespere, binas à te literas accepi: quibus lectis, miram voluptatem cepi. Ve-*
rum de illa re, quam scis, non venit tibi in mentem: sed eam oblitus videris. At quæd per
Deum, de ipsa quam primam sciam. Saluta nomine meo, bonum meum & charum (Ioan-
nem Vucidnerum, Scholæ Halensis Suevicæ Moderatorem) amicam.

Negotia a-
micorum,
obliuiscen-
da nõ sunt.

λ. οἱ φρόνιμοι ἀνθρώποι, ἕνα μέρϑ καλὸ
κράϊν τὰτο (καὶ βέβαια ἔνε φρονίμω) καὶ ὅτι
τύχη πινὰς διδασκίλου καλὸν πρὸς τὴν μᾶ
θησιμ τῶν γραμμῶν, καὶ ἀσκησιμ τῆς ἀρετῆς,
καὶ τῶν ἠθῶν. Διὰ τὰ ὁπία, πρᾶτα πινὰς εἰς τὰς
ἀνθρώπους: καὶ ἔχει καλὸν ὄνομα εἰκένϑ, ὅ-
ςις μαθητῆς: καὶ εἰς τὴν τιμὴν τῶ εἶνε, ὡς γέρον-
τας. Τοιοῦτον, ὡς μὲ γραφίς, καὶ εἶπαν καὶ οἱ
γραμματοφῶροι, ἐπιτυχες διδασκίλου: τὸν
ὁποῖον, καὶ εἰς τὴν ἠθὴ καὶ εἰς τὴν γνῶσιμ, δ' ἐν δ' ἐλ-
σκετικῶ ἀλλϑ, νὰ πρᾶση. καλοεργικὸν λοι-
πὸν σε ἐκρῆνα: καὶ μὲ χαρῆς ἠθέλα εἰθῆ καὶ ἐ-
γὼ, ἀνδ' ἐν μὲ εἰλιπευ ἄσπερα. χωρὶς γὰρ αὐ-
τὰ, ὡς λέγει Δημοσθένης, δ' ἐν γίνεται, ὅσοι
κάμνει χρεῖα. καὶ, ἀνδ' ὁ κερὸς, καὶ ἡ τύχη, μὸ
βοηθῆσι: καὶ ἔχω μὸσοι, ὅσα ἔνε ἀκαυετῆ δ' ἔ-
τὴν τροφίω μὲ: θέλεις με εἰδεῖ, νὰ εἰθῶ τὸ γληγορότερον.

λ. Εὐμέρϑ δ' ἀειμονίας οἱ σώφρονες κρῆν
σι (τῶντι δ' ἐ καὶ ἐστὶ) τὸ τυχεῖν πινὰ διδασκί-
λα ὅτι τῆς εἰς, εἰς τὴν τῶν μαθημάτων ἀσκη-
σιμ, τῆς ἀρετῆς τε, καὶ τῶν χρησῶν ἠθῶν. Δι' αὐτῆς
ἐν ἀνθρώποις καλῶς ἀκρῆ, καὶ δ' ἐδ' ὄξασμένος
αἰαδ' εἰκνυτικῶ μᾶλλον, εἰ σώφρων εἶη, ὡς
γρηαῖς. ὡς περ τοῖνυμ γραφίς, καὶ εἶπον μοι καὶ
οἱ γραμματοφῶροι, ἐτυχες διδασκίλα: ὡ
ἀλλϑ. ἐν σιωῆσι, καὶ χρησῶν ἠθεσιμ ἔχομοιοῖ.
Εὐδαιμόνισι σε τοῖνυμ, τοῖστω χρεῶμνον: καὶ
ἀφικοῖμω ἀν καυτὸς, εἰ μὴ χρεμάτων δ' ὀπι-
ροίλω: ὡς φησι Δημοσθένης, ἀδ' ἐν ἐστὶ
γενέσται τῶν δ' ἔόντων. Εἰ δ' ἐμοι ὁ κερὸς, καὶ
τὸ δαιμόνιον, συμπράξει: ὡς τῶ πρὸ τῆς
τροφῆς ἀναγκαῖων δ' ὀπορῆσαι ὄψι με πρὸς
ὑμᾶς τὴν παχίστω ἀφίγμένον.

XXX. *Patrem felicitatis iudicant prudentes (& reuera est) aliquem nancisci Prae-*
ceptorem idoneum, ad discendas bonas literas, & disciplinas liberales: atq; ad virtu-
tem, & bonos mores exercendos. Hæc enim faciunt, ut & doctor ipse, apud homines bene
audiat: & Discipulus bonum consequatur nomen: præsertim autem, si temperantia & mo-
destia quadam senili ornatus sit, honoretur. Proinde tu (dilecte David Occo Augusta-
ne) ut scribis, & latos literarum indicant: nactus es eiusmodi Præceptorem: cuius
qui & eruditione, intelligentiâ rerum, & probitate morum, similis sit, alius non reperi-
tur. Te itaq; beatum ob talem iudicant: ac uenirent & ipse, nisi pecunia deficeret: sine qua
(inquit Demosthenes) nihil eorum, quæ oportet fieri potest. Quod si tamen tempus & for-
tuna mihi asseruerit: ut necessarius duntaxat ad viuendum suppediter: uidebis me ce-
lerrimè ad nos profectum.

Per magnū
bonum, bo-
nus Præce-
ptor.

λα. Πολλὰ μὲ ἐπαογγρήσεις μὲ τὴν γραφίω
εἰδ' ὅτι ὡς ἀμῶν ἀπικαμῶ εἰς τὰς δυσυχίας.
Ἀλλὰ τί νὰ κάμω; ποῖα τέχνη ἠθέλεμ εἰθεῖν,
καὶ μὲν ἐγένησι, πρὸ ἔγνωαν; Ὁμῶς ἀπὸ τὰ λόγια
τὰ ἔδικά σε, βλέποντας, πῶς φιλοῦνθρωπε μὲ
ναθετεῖς, νὰ ὑπομένω εἰς κάθετρόπομ: πρᾶπει,
τὰ πείθομα, ὅτι δ' ἐν ἔνε δ' ὡσαυτῶ, νὰ γένη ἀλέ-
ως, παρὰ καθῶς σιωῆθησκ. Εἰδ' ὡς σε γὰρ, ὅτι
ἦσὺ καλὸς, νὰ βοηθῆς, καὶ μὲ λόγου, καὶ ἔργου.

λα. Εἰαρεμυθῆσαι με τιμᾶλιστα τοῖς σοῖς γράμ-
μασι: ὅςτις ἦδ' ἄπειρηκα τῆς δυσυχίας. Τί
δ' εἰδ' ὅρα ποιῆσαι ἔχω, μὴ γενέσται, ὡ σιωῆθῆς
τοῖς ἔμ σαυτῶ φιλοῦνθρώποις λόγοις θεωρῶν,
πῶς νὰ θετεῖς, ἀνέχεσθαι παντὶ τρόπῳ: τῆς
χάριμ χρεῖ πείθεσθαι σοι, καλῶς συμβεβῆσθον
τι, οὐ γὰρ οἰοντέ ἐσμ, ἄλλως γενέσται, ἢ ὡς πᾶ-
τα σιωῆθῆ. Τινῶστω ἔμ σε θεσαυρὸν ἀγαθῶν,
εἰς τὸ σιωαγωνίζεσθαι λόγῳ καὶ ἔργῳ.

λβ'. Πι-

λβ'. οἱ-

XXXI. *Multum solatij mihi dedisti tuis literis, clarissime Philosophè, Theodo-*
re Zuingere, qui iam defessus sum calamitatibus. Sed quid fiet? Numne efficere possum,
ut non facta sint, quæ acciderunt? Non. Quoniam ergo video, dum humanissimam con-
solationem tuam intueor, eam huc totam spectare: ut omnibus modis patienter feram: ideo
bono tuo parere debeo consilio. Fieri enim nullo modo aliter possunt, quæ facta sunt. Itaq;
ex te sumi posse video, tanquam ex bono thesauro, & uerba, & facta, quibus aliquis ad-
iuuetur.

Amici con-
solatio ef-
ficax.

Vulgaris lingua.

Pura conuersio.

λβ'. Πιστεύω, ὅτι ἀπὸ τρυφῆς ἔγινες τέτοιαι ἔργα ὅτι καὶ φίλων, καὶ ἐδικῶν, ξεχάσεις (τὸ ὁποῖον, καὶ ἀδικίας, καὶ χοντροσιώης, σὺ σημαίνεις) διότι καὶ τὰ πέντε ἄρθε, ἢ τ. μῆνες, δὲ μᾶς ἔγραψες. ἀλλὰ τὸ λοιπὸν τὸ κάμνης μὲ τὸ φέλημά σου: ἀδικεῖς πολλά. εἰ δ' ἐσάντως (καλὰ καὶ καμῖαν ἀφορμῶν, πιστεύω, νὰ μὲν ἔχης) κάμε, νὰ γνωρίσωμεν μὲ ἔργον ἀπὸ τῶρα καὶ ἀμπρός.

λβ'. Οἶμαι, σὲ ὑπὸ τρυφῆς, τοῖον γενέσθαι: ὡς καὶ φίλων, καὶ τῶν γένει προσηκόντων, ἔπιληθήσῃ (ὅπερ ἐστὶ σημεῖον ἀδικίας καὶ σκαλιότητος) ἐπειδὴ δ' ἢ ε. μὲν ἐστὶν οὐτοσί, ἐξότῃ περὶ σὺν ἔγραψας. εἰ μὲν τίνυν ἐκασίως τῆτο ποιῆς: τὰ μάλιστα ἀδικεῖς. εἰ ἢ ἀκασίως (καὶ περὶ ἐμῶν νομίζοντ', μηδ' ἐμίαν φρεῖν σε προσφασίμ ἐπιεῖν) ποιήσῃ, ἡμᾶς γινῶναι ἔργων ταπεινῶν.

XXXII. Puto, te delicus ita de prauitate esse: ut et amicorum, et cognatorum, oblitus sis (id quod iniustitia et rusticitatis signum est) quandoquidem nunc hic quartus; aut quintus mensis est ex quo nihil scripsisti. Si itaque hoc data opera facis: maxime iniuste facis. Si in iniustus (etsi, meo iudicio, nullam afferre poteris excusationem) factus posthac in hoc sententiam tuam proba.

Delicata uita, amicitias in oblivionem adducit.

λγ'. ὁμολογῶμεν σὺν δὲ ὄλγος: ὅτι τῶ καὶ λβ' ἀνθρώπων ἔργον σὺν, νὰ λέγει πάντοτε καὶ λόμ δ' ὄλγος: ἢ καλὰ νὰ σὺν, ἢ ἄτυχοι: καὶ μάλιστα, ὅταν δὲ τὸν βιάζει πινὰς. Καὶ ἐξεναντίου, τῶ ἀτυχου εἶνε: ὁμοίως δ' ἄ καλῶν, ὡσὺν καὶ δ' ἄ κακῶν, νὰ λέγει πάντοτε καὶ λόμ, ὅσῃ δ' ὡσὺν, καὶ πολλὰς φεραῖς, καὶ ἔξω ἀπὸ τ' ἀμρόν, καὶ ἀπὸ τὸ πρεπὸν, καὶ τί φεροντας νὰ εἶπω, ἀρχίζω τῶ ἔπιτο οὐλῶ ἀπὸ τέτοια λόγια: μὲ ὀλιγολογίαν σὺ λέγω: ὅτι ἢ ἔξω, καὶ δὲ μὲ λανθάνεις (ὡσὺν φαρῆς) αὐτε αὐ μὲ ἐπαινῆς, αὐ τε αὐ μὲ ψέγῃς. Καὶ, αὐ μὲ ἐπαινῆς, ἐπαινῆς τὸν ἐαυτὸν σου: Καὶ, αὐ μὲ ψέγῃς, τὸ ὁμοῖον: δ' ἄ τὶ ἐγὼ δ' ἐμ εἰμαι ἄξι', ἔτε ἐπαινῆς, ὡσὺν ἄλλος: μήτε ψόγῃς, ἐλπίζω.

λγ'. Οἶμαι, πάντας ὁμολογεῖν: ὡς χρεῖς τῶν τρεῶν ἐστὶν ἀνδρῶν, ἀλλ' εὐ πῶν πάντων λέγειν: εἴτε τῶν ἀξιοῖ, ἢ μή: καὶ ταῦτα, μηδ' ἐνὸς ὄντ' ἄ τῶ ἀναγκάζοντ'. Τῶ μάλιστα δ' ε, καὶ καὶ φους: τῶ ἀγαθῶν, ὡσὺν καὶ τῶ φάυλων, δ' ἄ σὺρεν, κατὰ τῶ δ' ὡσὺν αὐτῶ: πολλὰς δ' ε, καὶ τῶ τὸν κάμρον, καὶ πέρα τοῦ προσηκόντ'. Τί δ' ε βελάμεν εἶπω, ἐν τῶ σὺ τῶ γράμματ' ἀρχομαι: δηλώσοι δ' ἄ βραχέων: ὡς ἢ λελήθῃς με (καθὰ περὶ ἴσως νενομικῶς) εἴτε καλῶς με λέγεις, εἴτε κακῶς. εἰ ἢ τῶ ἐμὰ δ' ἄ τμήν ἄγεις: σ' αὐτῶ μὲ γίλω προσεχέεις δ' ὄξῃς: ὡς καὶ τῶ ἐναντίου: ἐπεὶ ἐγὼ, ἔτε δ' ὄξῃς, ὡσὺν ἄλλοι, ἔτε μὲν κατηγορίας, εἰ μὲ ἄξι', ὡς πέπειθα.

XXXIII. Existimo, in confesso apud omnes esse: probi esse ingenij, semper de omnibus bene loqui, siue digni eo sint, siue iniuri: praesertim, nulla necessitate cogente. Contra, prauorum esse: bonos aequè, ac malos traducere, et pro viribus infamare: idq; saepe, et extra tempus, et praeter modum. Quid sibi uult hoc Epistola mea principium praucis tibi significo (ingrato Discipule) mihi occultum non esse (sicut forte putas) siue bene de me loquaris, siue male. At si me in honore habes: tibi ipsi maximum concilias honorem: sicut et contra, si me vituperas. Ego enim, nec laude, sicut alij, sum dignus: nec infestatione, ut confido.

Pravi hominis est, maledicum esse seu in bonos, seu in malos.

λδ'. ἔχθες τὸ ταχὺ ἐδέχτικα τῶ ἔπιτο-λίμ σου: τῶ ὁποῖον ὅταν ἐδιάβασα: ἔβαλα εἰς τὸν νῦν μου, ὅπ' σὺ χρεῶσῶ μὲγάλῃ χαρῆ: ἔσοντας καὶ τὸ μέγεθ' ἄ τῶ καὶ ἄ, καὶ τὸ διάστημα τῶ τόπῃ, δ' ἐμ ἐδυνήθη, νὰ σὲ κάμη, νὰ μὲ ἀλισμονήσης: ἀλλὰ πάντα νὰ ἐνθυμῶσαι δ' ἄ λόγῃ μου: καὶ νὰ σὲ κέπη, νὰ μὲ κάμνης,

λδ'. χθές ἐώσθη τῶ σὲ ἐδέξῃ μὲν γράμματ' αὐτῶν: οἶσπερ δ' ἐντυχῶν, ὡς τῶ, ὅτι μὲγάλῃ σοι τῶ χαρῆ ὀφείλω: ἐπεὶ περὶ ἔτε χρεῶν μὲ κ', ἔτε τόπῃ δ' ἄ τῆμα, ἢ δ' ὡς τῆ λήθῃ σοι ἐμποιήσῃ μου. Ἀλλὰ αἰεὶ τῶ ἐμὰ δ' ἄ μνήμης ἄγεις: καὶ φροντίζεις τῶ δηλῶν ἐμοὶ τῶ πρὸς ἐμὲ σὺ φίλιαν, κατὰ τὸ δ' ὡσὺν σοι:

XXXIII. Hæc manè literas tuas (Ioanne Lauterbache, Poeta coronate, Scholæ Heilbrunnens. Moderator) accepi: quibus lectis, me magno tibi beneficio obstrictum esse iudicavi: quandoquidem nec temporis longinquitas, nec loci intervallum, te in oblivionem mei adducere potuit. Quippe me semper in memoria habes: operamq; das, ut tuam mihi

καὶ

νης, νᾱ θεοικῶ̄ τῶν Φιλίαν σα, ὅσου δ' ὠάσαι: καὶ με̄ λόγου, ἔ με̄ ἔργου, καὶ με̄ κάθε τρόπου, πᾶ̄ δ' ὠάσαι.

καὶ λόγῳ, καὶ ἔργῳ, καὶ παντὶ τρόπῳ, ὡπερ αὐ̄ δ' ὠή.

mihī benevolentiam declares, quoad eius à te fieri potest: tum verbis, tum factis, tum quomouis modo possibili.

λέ. Πιστεύω, ὅτι θαρεῖς καὶ σὲ ἐξέχασαι (τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς καὶ νᾱ βλέπει) ἔσονταί καὶ ἄρρηστα πολλά νᾱ σὲ χαιρετίσω, με̄ ἴπιστολεύ. Διὰ τὸ ὁποῖον δ' ἐμ̄ λυπᾶμαι: ἔσονταί καὶ ἡξᾶρω, ὅτι ἀπὸ πολλῶν δοκιμῶν με̄ ἐγνώρισες: ὅτι γληροῦτερον ἠθελᾱ ἀλισμονήσω ἢ ἐμαυτὸν με, παρὰ τὸ πῶσιον Φίλου, ὡσαύτ' ἐσῆνα καὶ πρὸς ἐσῆναν δ' ἐν με̄ κάμνεν χρεία τέτοια λόγια ἐπεὶ ἡξᾶρω, ὅτι τῶν αὐτῶν γῶν με̄ ἔχῃς, ἐκεῖνος πᾶνε ἐπίλοιπον αἰτίας, διὰ τὴν δ' ἐμ̄ ἔγραψα, αὐ̄ τύχη ἴπιθυμῆς νᾱ μάθησι τᾶν θέλω σὲ τὸ μνηύσω με̄ περισσότερα λόγια εἰς ἄλλην γραφῶν. Διὰ τῶν ἡξᾶρω με̄ ὄνομ, ὅτι ἔχω νᾱ κάμω πολλά: τὸ ὁποῖον με̄ ἐμποδίζει, νᾱ σὲ γράφω συχνά.

λέ. Οἶμαι, σὶ ὑποπίθην, ὅτι σὲ τοπαρῶπαν ἔπελαθόμεν (ὡπερ ἀπειργῶν Θεός) ἐπέπερ διὰ μακρὰ σε̄ πῆς γραμμασι. ἔκ ἡσασίμεν ΕΦ' ὡπερ ἴδιμε μὴ αἰώμενοι: εἶδ' ὅτα, ὅτι ἔκ δ' ἀπο̄ βραχέας τῆς πείρας ἐμὲ ἔγνωσ. Ἐὰ πῶν γὰρ αὐ̄ ἐμαυτὸν ἴπιλαθοίμεν: ἢ τοῖς τᾶν ἀνδρῶν, οἷος αὐτὸς. Ἀλλ' ἔ τοῖς τᾶν μοι πρὸς σὲ δ' ἐι λόγων, ταῦτά μοι δ' ὀξάζοντα. Ὁπερ ἢ αὐ̄ πῶν ἔμῃ πρὸς σὲ γράψαι: τᾶν ἴσως μάλιστα ποθεῖς ἀκῆσαι. ἴδι δ' ἐ με̄ τοῦτο διὰ πλειόνων ἐν ἑτέρῳ γραφῆν δηλώσω. τὸ ἐνῡ εἶναι, τᾶν μόνον με̄ σε̄ λαυθάνετω: τὸ μεγίστω ἀσολίαν δ' ἡλαδ' ἔγγραφο: ὡπερ μοι ἔ πρὸς σὲ γράφειν, πᾶ̄ ἐν ἐμποδῶν καθέστηκε.

XXXV. Te suspicari arbitror (Polycarpe Leifere, Theologe Vviteberg. clarissimi) me tui prorsus oblitū esse (quod Deus aueriat) cum longo tēpore nulla te Epistola salutauerim. De quo me nō tristari scito: cum norim, te non paucis paruisq̄, experimentis, qualis ego sim, deprehendisse. Citius enim mei ipsius obliuiscerer: quān talis viri, qualis tu es. Sed non mihi talibus ad te verbis opus est, idem mecū sentiente. Quid verò causa fuerit, cur nihil ad te scripserim: illud fortasse maxime aues scirc. Scito itaq̄, id me pluribus verbis aliās tibi perscripturū. In praesentia, hoc tantum te latere nolo: mihi maximas occupationes, quò minus scriberem, omnino fuisse impedimento.

Non continuo putandum, amicum, quia aliquandiu nihil ad nos scribar, nostri oblitum esse.

λγ. ἐγὼ, ἔχοντις τῶν ἐννοιᾱ σα πάντοτε, καὶ ἐρωτῶ κάθε εἶαν διὰ λόγου σα: καὶ αὐ̄ ἀκῆο ἔ ἴνα, νᾱ λέγη διὰ σὲ, χαίρομαι: καὶ περὶ ὅτερου, ὅταν σα γράφω: διὰ τὴν φαίνεταί με, ὅτι βλέπω σε̄ ὁμπρὸς με, καὶ συνομιλῶ με̄ ἐσῆναν. Σὺ δ' ἐ, δ' ἐν ἡξᾶρω, πᾶς με̄ τρεπάρεις: ὅπᾶ̄ ἔδ' ἐ καμίαν γραφῶν σα ἔλαβα ἀρχαίαι ἕνα μ' ἔρῶν τῶν. ὑγίαινε, καὶ με̄ ἀμελας τὸ χρεός τῆς Φιλίας.

λγ. ἐγὼ καὶ ἀείπῃς τῆ πρὸς σὲ μνήμη σου, πάντων πωθάνομαι πρὸς σὲ. χαίρω τὸ καὶ, ὡς ἔδ' ἐς ἀνῆρ, ἔ πρὸς σὲ (ἢ σὲ) ἴνός μοι διηχημένον ἀκροώμενον. ἴνῃ καὶ πρὸς σὲ γράφω: ἔτ' ἡδ' ἡ τῶν ἡδ' ἐν τῶν μνησ' ἀθ' ἀθανάσιον. δ' ἐκῶ γὰρ μοι τότε, ὡς παρόντα σε̄ ὄρα, καὶ ἐμοὶ διὰ λεγομένον συνομιλῶ σοι. Σὺ ἢ, ἔκ οἶδ', ὄντινά μοι δοκεῖς τρόπον πρὸς σὲ ἔρῶν: ὅς ἔδ' ἐ μίαν ἐδ' ἐξ ἄμεν παρὰ σὲ, ἡδ' ἡ τρεπάρεις ἕνός ἔτῃς, ἔρῶν, καὶ τσαύτη σοι μὴ ἐγγινέσθω λήθη ἔ φιλικῶν καθήκον. λγ. πο.

λγ. πο.

λγ. πο.

XXXVI. Ego semper te (Theodore Cantēre, clare Ultraieci incolā) cū benevolentia in memoria retinens, ex singulis sciscitor de te: ac tanto, quāto nemo alius, gaudio afficior: quando aliquē, de te narrantem, audio, Cū autem ad te scribo: immortalī quadā letitia perfundor. Vidcor enim mihi tunc, quodāmodo te ante oculos meos habere: ἔ tecum, ut cum colloquente mecū, versari. Tu verò, nescio, quomodo erga me affectus sis: cū integrā anno nihil abs te literarū acceperim. Vale: nec tibi tantam officij, amico debiti, oblivionem obrepere sine.

Parum amicum est, diu nihil scribere ad ardentem amicum amicum

Vulgaris lingua.

Pura conuersio.

λζ'. Πολύς καιρός σ' ε, αφόντις με πολλῶν δοκιμῶν ἔμαθες: πόσον με κέπει δια λόγου σου: ἔσονται καὶ ὅταν σε ἐνθυμηθῶ: ἐρχομένη ἀνθρώπων αὐτῶν, δὲ δ' ἡμῶν, νὰ βαρῶ τὴν σιωπῶν. Ἀλλὰ, ἀν' ἡτὸν δ' ἡμῶν: μέραν καὶ νύκταν δ' ἐμ' ἤθελα χολάσει γράφοντας πρὸς ἐσένα.

λζ'. Πολύς ἤδη χρόνος, ἐξότου περ δια πολλῆς τῆς πείρας ἀκρίτως ἔγνωσ: ὅσῳ περ τῶν σῶν φροντίδα πεποίημαι. Καὶ γὰρ, ὅταν εἰς νῆρ ἐπέλθοι μοι τὰ σά: ἀφικνεμένη πινὸς αὐτόσε, εἰ δ' ἔναμα τὴν σιωπῶν ἐν ἑμαυτῶ ἴπταξεν. Μᾶλλον ἢ, εἰ τῶν οἷον τε εἴη: νύκταρ καὶ μεθ' ἡμέραν, ὅσῳ ἀν' λήξαιμι ἴπτις ἔλθωρ πρὸς σέ.

XXXVII. *Alongo iam tempore, doctissime Constantine Patrici Chie, multis magnisque experimentis exacte cognouisti: quanta cura mihi res tuae fuerint. Nam, quando mihi in mentem tui uenit: et aliquis istinc huc accedit: non possum in te silentium comprimere. Quinimodo, si hoc fieri posset: dies noctesque finem non facerem ad te scribendi.*

Amicus a-
micum sem-
per sibi cu-
rae habet,

λζ. Ηγεοίκομαι ἀπὸ πολλῶν, πῶς με ἀγαπᾷς, καὶ ὁλοκά με ἐνθυμᾷσαι: τὸ ὅποιον σὺ αὐτόσε τὸ κάμνεις ψεύδῃ: καὶ εἶσε ἀφορμὴ εἰς ἐμὴν, νὰ μὴ πῶ δὴ τὰ λόγια ἐκείνων, πῶ σε ἐπαινεῖν πρὸς ἐμὴν: ἔσονται καὶ ὅκ πολλῶν κρατεῖς ἐχθρῶν, καὶ δὲ μᾶς ἔγραψες.

λζ. Παρὰ πολλῶν ἐπυθόμην, ὡς με φιλεῖς: καὶ δια πάντος ἴπτι νῆρ ἐρχεται σοι τὰ ἐμὰ: ὅπερ αὐτὸς ἔργω ψεύδῳ ποιεῖς: καὶ ἔπαρχεις αὐτῶ ἐμοί, τῶ μὴ πείθεσθαι σου λόγους τῶν ἐπαινεῖντων σε πολλῶν περιπαθῶν χρόνῳ, ἐξότου περ νερόμικας με ὡς ἐχθρῶν, καὶ εἰδὼς ἔγραψες.

Verbis fa-
cta repu-
gnare, im-
probata est

XXXVIII. *Multi quidem mihi dicunt, me tibi amori esse: teque perpetuo meminisse mei. Tu uero sermonem eorum, falsitatis coarguis: dum ipse causam mihi das, ne credam ea, quae ab istis tuis laudatoribus dicuntur: tanto iam tempore exacto: quo me pro inimico habens, ne unam quidem litteram scripsisti.*

λθ. Διὰ τὸν ὅ. τὸν φίλον μας ἔμαθα, πῶς ἔνε αὐτῶ. τὸν ὅποιον, ἀν' μηλήσης μετ' αὐτόν: χαίρει σέ ταν ὅσον μέρους με καὶ εἶπε ταν, πῶς ἔργῳ καὶ ζῶντωνός, καὶ ὅποθαμὴν: πάντα θέλω ἢ σε φίλῃ: τῶ: ἀν' τε αὐτὸς ἔνε φίλῃ, ἀν' τε ἐχθρός.

λθ. Περὶ τῶ φίλῃ ἡμῶν. ὅ. ἐπυθόμην: ὅτι αὐτῶ εἰς ἡμῶν περ ἐὰν ἐντύχης: πρῶτα γορδύσας αὐτόν, λέγει: ὅτι ζῶν τε καὶ τεθνηκῶς, δια πάντα αὐτῶ φίλῃ ἔσομαι: καὶ ἐχθρῶν: καὶ φίλῃ ὄντι.

Constantia
deceat am-
icitiam.

XXXIX. *De amico nostro, Blasio Fabricio Chemnicensi, audiui: eum istuc (adhuc Argentina) esse. Eum ubi conueneris: saluta nomine meo, et dic: me et in uita et in morte, semper ei mansurum amicum: quomodo cumque ipse erga me animatus sit. Scito autem, quod optime.*

μ'. Με ὀλιγολογίαν, μῶ φαίνε' δια τῶρ: πρέπει, νὰ μάθης δια λόγου μου: ἔσονται καὶ καιρὸν δὲ ἔχω, νὰ σ' ἔγραψω πολλὰ πρὸς γμάμα. μόνον, ὡς ὑγιαίνω, καὶ χαίρω σου φίλῃ. σου ὅποιος, ὡς ἐλπίζω, γλήγορα θέλω ἰδῆναι, αὐτὰ μὲ σ' ἐναν.

μ'. Διὰ βραχέων δοκεῖ μοι πένυ, μαθεῖν σε περ ἐμῶ χρεῖναι: καιρῶ μὴ ὄντος, περὶ πολλῶν ἴπτις ἔλθω σοι. Εἰ μόνον, ὅθ' ὑγιαίνω τε καὶ ἴπτις φίλῃς ἀσπάζομαι: οὕτως, καθάπερ μοι δοκεῖ, ὅσῳ εἰς μακρὰν μετὰ σ' ὄψομαι.

XL. *Raucis mihi, Martine Baltice, Vlmensis Scholæ Rector doctissime, de statu rerum mearum, in praesentia docendus esse uideris: cum tempore pluribus tibi scribendi careā. Id autem hoc tantū est, me et ualere, et amicis salutem dicere: quos, ut spero, propediem unā tecum uidebo.*

μά. Δὲ κάμνει τὸ χωροκαλῶς, καὶ ἡ χώρα κακῶς. Τολοιπὸν, ἀν' θέλης, νὰ γίνω τὰ παρὰ δία σε καλὰ, καὶ ὄχι κακὰ: πῶ περ τὰ ὄχι εἰς κακῶς ἀνθρώπων, ἀλλὰ εἰς φιλοσόφους. εἰς τῶν ὅποιος παγένοντα καὶ ἡμεῖς, ἔμαθα μὲν τὰ καλὰ. Δια τὴν ἀρετὴν μὲ ἀσκησι καὶ κόπῳ ὑποκρίζεται: καὶ δὲ ἐμπένει εἰς τὴν ψυχῆν μόνη:

μά. Οὐτ' ἀγαθῶς κάμνη ποιεῖ, εἴτε κακῶς ἢ πόλις: ἀλλ' αἱ τῶν κακῶν καγαθῶν ὀμιλίαι. εἰ βέλει τὸν πένυ, σου σ' εἰς παῖδας, σπασδαίους, καὶ μὴ φαύλους, γενέσθαι: ὅσῳ εἰς πονηρῶς ἀνθρώπων, ἀλλ' εἰς φιλοσόφους, πέμπει. Πρὸς οὐς καὶ ἡμεῖς ἀπερχόμενοι, τὰ καλὰ ἐδιδάχθημεν. Ἀρετὴ γὰρ ἰδρῶν τε καὶ μόχθῳ μαθηταται:

Tempore
deficiente,
breuiter tan-
tū grata
scribenda
sunt.

Vulgaris lingua.

Pura conuersio.

μόνη, ὡσαύ τιν κακία.

θαύεται: καὶ οὐκ εἰσέρχεται μόνη εἰς τὴν ψυ-
χὴν, ὡς ἡ κακία.

Filii, ad bo-
nos Magi-
Aros mittē-
di:

XL I. *Neq, bonos facit paup, Georgi Hermanne, Iurisi: Hale Sueuicę eximie;*
mihicę colendę, neq, malos, ciuitas: sed commercia malorum & bonorum. Si igitur uis,
filios tuos euadere bonos, nō malos: nemitte ad alios, nisi ad uiros (sicut ipse optime nosciti
faciendum) bonos & doctos, sapientiaq, deditos. Ad quales & nos profecti, bona di-
dicimus. Virtus enim, labore & sudore paratur: nec animum absq, adiumentis subit, sicut
vitium.

μβ'. Πράγμα κανένα, δ' ἐμπισθῶ, νὰ δυνη-
θῆ τῶσιν: ὅτι νὰ μὲ κάμη, νὰ σὲ ἀλισμοῖσω:
μάλισα, νὰ σὲ ἐνθυμῶμαι πᾶσα ἡμέρα περισ-
σότερον: καλὰ κ' πολλαῖς ἀφορμαῖς σωῆβη-
σαι ἀνάμεσά εἰς τὴν δ' ὄν: Τί θέλεις, νὰ κάμω,
ὅταν σιωπᾶς τῶσιν, νὰ γένω παρ' ὄθους ἐχθρὸς
σε; κ' πῶς σὺν δυνάτῃ, νὰ δυνάται περισσό-
τερον ἢ σιωπῆ πρὸς τὴν Φιλίαν τ' σπασαί-
ω; ἐγὼ τῶσιν Διὰ λόγῳ μὲ, εἰδ' ὅλως θέλει ἡ-
σεν ἀληθῆς ἢ παροιμία, πᾶ λέγει: ὅτι τὸ; νὰ
μὴ χαίρει ἅπασ, τᾶτο ἐχάλασε πολλαῖς Φι-
λίας. Ἀν κ' ἐσέναν δ' ἐμφάνει) ἐτζί: ἐλπίζω
καλὰ, ὅτι ἡ Φιλία μὲ, πρὸς ἐσέναν νὰ δυνῆθῃ
τῶσιν: ὅτι νὰ σὲ πείσει; νὰ μὴν πισθῶς, νὰ σὺν
κανένα μέσον, νὰ ἀφανίσει τὴν Φιλίαν μὲ;

μβ'. Οὐδ' ἐμ' ἢ ἀπάντων μοι δοκεῖ, πᾶσιν τὴν
αὐ ποτε χεῖν τὴν δυνάμιν: ὡς μοι τὰ πρὸ σε
φυγεῖν με τὴν μνήμην: τᾶμπαλιν ἢ, ἔδσημέ-
ραι με τῆ τ' σῶν μνήμη συζῶ: εἰ κ' σὺ κ' ὀλίγα
σωῆβησαν ἑκατέροις ἀφορμαῖς. Τί δ' ἄρα ποι-
ῶ, πρὸς τὸν σὺ τὸ λήθης ὕδωρ πεπωκότῃ;
Δι' ἀπεχθείας γένωμαι σοὶ πρὸς ἀχρημα; Καὶ
τίς ποίγῃ, τῆς τῶν σπασαίω Φιλίας δυνά-
σῃ μῆζον δ' ὀφθαλμοῖς Εγὼ μεν τὸ κατ' ἐμὲ,
εἰδ' ὅλως τὴν παροιμίαν ἀληθεύει ἡ γᾶμοι:
τὴν, πολλὰς Φιλίας τὸ ἀπερσῆζορον Διὰλύ-
σαι φάσκω. Εἰ κ' τὰναντία δ' ὀφθαλμοῖς: ἀλ-
λὰ πᾶποιθα, τὴν ἐμὴν Φιλίαν πρὸς τὴν δυνῆ-
θῆναι: ὡς πᾶσαι, εἰδ' ἐμ' ἔλως εἶναι αἴτιον: δι'
ἔπερ ἐξαλειφθείη; ἢ σὺν μέσῳ ἀμφοῖν Φιλία.

Silentium
non sem-
per dirimit
amicitias.

XL II. *Nulla reanē res (Christoph: Spindlere; Labaci Ecclesie Christi prece fide-
lis) mihi uidetur unquam tāntā habitura vim: ut me in obliuionē tui adducere possit: quin
potius tui perpetuā reuincā memoriā: licet nō raica uirig, nostrū acciderint. Tu uerō cum,
tanq̄ lethes aquā biberis, ita taceas: quid faciā? An ne statim animo à te alienior fiā? Quis
uerō dicere audeat: silentij maiorem vim esse posse, quām amicitia inter bonos? Ad me sa-
nē quod attinet: nequaquam uerum esse censeo prouerbiū, quo dicitur: multas amicitias
silentio dirimi. Quod si etiam contra tibi uidetur: tamen spero; tantā me e erga te beneuo-
lentia vim fore: ut satis tibi persuadeatur; nihil prorsus esse causa: cur, qm̄a inter nos in-
tercedit, amicitia deleatur.*

μγ'. Πισθῶ, νὰ σὺ δ' ἰδῶ βάρους: διδόντες
σε, νὰ χερικήσης; εἰς κάθε Ἰπισολῶ, πᾶ σὺ
πέμπω, πόσῳ σὲ ἀγαπῶ: μάλισα, πᾶ ἡ Φι-
λία ἢ ἀληθῆς δ' ἐμ' χεριάζεται λόγια, νὰ μαρ-
τυρηθῆ; ἀλλὰ ἔργα: τὰ ὁποῖα μοναχὰ ἡξ ὄρην,
νὰ δ' ἐκίχην τὴν ἀλήθειαν. Τὸ λοιπὸν, φαίνε-
ται μὲ χαίρῳ: νὰ σκολάσω δ' ὅτι τὸ εἶδος ἐκεῖ
νο τ' Ἰπισολῆς: τὸ ὁποῖον πλέον κάμνη εἰς κόλα-
κας, παρὸ εἰς Φίλῃς: καλὰ ἔδ' ἐν ἡθ' ἐλκὸν ἔχει
δ' ἰκαίμου πινῶς, ὡς μὲ φαίνε), νὰ μὲ κατηγορή-
σῃ: ἀλλὰ μάλλον, νὰ μὲ ἐπαινέσῃ: Διὰ τὴν τὸ
ἀγαπῆς σε, πολλαῖς φορᾶς μὲ βιάζει, νὰ σε
χράφω λόγια, ὅπᾶ ὁμιάζην κολακίας. ἀν
δυνῆθῃ τὸ λοιπὸν: δ' ὅτι τῶρα καὶ ὁμ' πρὸς, θέ-
λω τὸ χολάσει;

μγ'. Οἶμαι σοὶ ἐροχλεῖν πρὸς ὁμοῖος Διὰ πᾶσα
τῶν τ' παρ' ἐμὲ, σοὶ χερμάτων δ' εἶσαι, ὅπῳ σου
πρὸ σε σπασαίω; ταῦτα εἰδ' ὅτι, τὴν ἀληθῆ
Φιλίαν, εἰ λόγῳ, ἀλλ' ἔργῳ, δ' εἶδῃ: ὡς μόν-
να, τ' ἀληθείας οἶα τ' ἐσὶν ἐφικέσθ. Καίρῳ μοι
τοῖνον δοκεῖ, ἔπειτα τ' Ἰπισολῶν εἶδῃς ἀπέ-
χεσθ: οἶε περ τοῖς κολακῶν ἐπιχρῆσιν, ἢ τῆς
τ' καθαρῆς Φιλίας ἀντιποιμῆσι; δ' εἰσει-
σεν. εἰ καὶ μοι δοκῶ, εἰ δ' ἰκαίως ἀν μὲ ποτὲ κολα-
κίας καταγνώσεσθ πᾶσα: θαυμάσθῃ) μὲ
τ' πρὸ σε σπασθῆς τὰ μέγιστα, καὶ μάλα εἰκό-
τως, τὸ γ' πρὸ σε φίλτρον, βιάζει μὲ, κολα-
κίας μὴ δ' ἐλπίφροντα χράφην: Ἀν τοῖνον ἐ-
φικτὸν. ἢ μοι: παύσομαι ἔ λοιπῶ, τοιαύτας
συντιθείς Ἰπισολῆς.

Rebus, non
verbis tan-
tūm, amicit-
iæ ueritas
comprobā-
da est:

XL III. *Molestū me tibi arbitror esse (venerabilis M. Christophore Neubergi, sin-
cere Christi Augustæ Vindel. Minister) conantē in singulis meis ad te literis demon-
strare quāto opere te diligam: cum praesertim te nō fugiat: uerā amicitia, non uerbis, sed fa-
cta est: Etis; egere: quibus solis, ueritas eius demonstrabilis est. Posthac igitur hoc literarum genere*
H mihi

Vulgaris lingua.

Pura conuersio.

mibi abstinendum videtur: quod adulari aggrediētibus, quā sōncera amicitia studētibus, conuenientius est. Quamquā, meo quidem iudicio, nemo me facile adulationis crimine condemnauerit: sed potius meū erga te studium, maximè admiretur, nec iniuria. Magnitudo enim aīhoris erga te mei cogit me: ut ea tibi scribā, quæ nihil ab adulatione differre videantur. Si itaq; consequi in posterum poterō: desinat tales mittere Epistolas.

μδ. Οτι υγιαίνεις, χαίρομαι πολλά, διὰ πολλὰς ἀφορμαῖς: καὶ μάλιστα, ὅτι σπασθὰ ζεις, ὡσὺν πρέπει, νὰ σπασθὰ ζῆσιν ἄς, ὅπῃ εἴη γερός: καὶ δὲ ἐμποδίζε) ἴσο καμία ἀδυναμία ἔσώματος. διὰ τὸ θελα εἰς ἔργον τὸ τρόπον, περὶ ὅπῃ τις εἰς τὴν σπασθὰ. Διὰ μέσθ τὸ ποίως, κερδαίνει δολία πολλὰ: καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν τῶν, καὶ διὰ τὸν φίλων τῶν οἱ ὅποιοι μετέχουσι μετ' αὐτὸν τὴν δόξαν: αὐτὸν εἴη ἀγνηθές, ὅτι πᾶσι τῶν φίλων, κρινά. Ἰγναίνε τὸ λοιπὸν πάντοτε ἔργον, καὶ εἴη δὴ αὐτὸν, καὶ καλλίτερον καὶ ἔχε τὸν νῦν σθ εἰς σκείνα: μετὰ ὅποια θέλεις κερδαίνε δόξαν εἰς τὸ ἑαυτὸν σθ, καὶ εἰς τῶν φίλων σθ μεγαλὴν δόξαν.

μδ. Οτι υγιαίνεις, ὑπερεαλόντως χαίρω, πολλῶν ἔνεκα: καὶ μάλιστα, ὅτι τῆ σπασθὰ ἢ περὶ σθ, ὡσπερ εἶπες ἐστίν, ἀνδρῶν υγιαίνοντα: καὶ, ὡς τινι μὴ εἴη τὸ πᾶσι τὸ σῶμα δεινῶν, ἐμποδῶν καθέστηκεν. Ὁἴτω γὰρ διακείμενος τις, πλεῖστον περὶ ἀρετῆν ἴπιδόη. Διὰ μὲν, πᾶσι μέγιστα πᾶσι βδοκιμεί, αὐτὸς τε, καὶ οἱ πᾶσι τῶν τοῦ σπασθὰ ζόντες οἱ τινες, τῶν τῶν δολίας τὸ πλεῖστον μέρος μεταλαμβάνουσιν: εἴπερ ἀληθές, πᾶσι τῶν φίλων εἶναι κρινά. Διατελοῖς ἔργον τῶν υγιαίνων ἴπιδόη: καὶ, εἴπερ ἐστὶ δὴ αὐτὸν: ἀμεινον ἔπαρόντος: καὶ περὶ σθ τὸν νῦν, τοῖς σοῖς μὲν δόξαν μεγίστην περὶ σθ ἴσασαι δὴ αὐτὸν νοῖς: τοῖς δὲ σοῖς φίλοις, δολία.

XLIII. Te rectè valere (Christophore Schvuartzi perchare) supra modū letor, cum propter alia, tum maximè: quod ita in studijs (Venetijs) versaris, sicut dignū est eo, qui est bona valetudine: & cuius corpori nulla infirmitas, nullū incommodū, officit. Hoc enim modo quis constituit plurimum ad virtutē profecerit. Quia illud cōsequitur, ut in maxima apud omnes gloria sit, tum ipse, tum ipsius studiosi: ad quos non minima pars gloria ipsius transit: si modo verum illud est, quo amicis omnia inter se communia dicitur esse. Perstes igitur in ista valetudine diu: atq; etiam, si fieri potest, meliore, quàm nunc: & in ea intendas animū: quæ est tibi maximā conciliēt gloria: & amicis tuis dignitatē ac prosperitatē.

Bona valetudo, ad virtutis & sapientie cultum gloriosum, necessaria.

μέ. Ἀνθρώπου φρόνιμον πολλὰ, ὡσὺν σὲ ἤξωρω, δὲ ἤξωρω, πᾶσι δὲ ἤθελε σὲ κατηγορήσει πᾶσι εἴη, ὡς ἀμελῆ, πᾶσι δὲ ἔργον ζεῶφης: καὶ δὲ ἤξωρω, πᾶσι δὲ ἤθελες ζεῶφης εἰς δολίαν μεγαλήν. Ἰγνηθότερον λοιπὸν ἤθελα δώσω τὸ πᾶσι εἴη εἰς ἑμαυτὸν (εἰ καὶ δὲ πᾶσι) ὡσὺν νὰ δόξασθω, νὰ διαβάλλω τὴν ἀγάπην τὴν ἐδικλῶσθαι: ὅπῃ ὁ πολὺς κερδὸς ἴην εἰδείξει μετ' ἔργον, τὸ ὡσὺν εἴη ψεγάγει νὰ τὴν εἴπῃ τινάς: ἢ ἐσέναν, ὅπῃ σθ φαίνεται: καὶ ἔνε καλλίτερον, νὰ ἀδικεῖσαι, ὡσὺν νὰ ἀδικεῖσαι. Διατῶρον τοιοῦτον φαίνεται μετ' κερδὸς, σιωπῶν: διὰ τὸ δὲ ἤξωρω, τὴν εἴπῃ διὰ λόγους:

μέ. Εἰ καταγνοίω σθ ἀμελείαν, ἀνδρὸς τῶν πάντων ἴπιδόη συνέσει διαβεβημένων (εἰς σὲ κατῆμαθον ἀκρεβῶς) ὡς μὴ σιωχῶς ζεῶφης ματα περὶ ἡμᾶς ἴπιδόητος: σθ οἴδ', ὅπως σθ ἀδὲ φληκῶς μεγίστην ἀνοίαν εἰκότως εἴη. Ὁἴτω γὰρ ἔργον εἰς ἑμαυτὸν τῶν τῶν αἰτίαν ἀγαθῆν τὴν (καὶ περὶ μὴ δὲ ἀμαρτόντι) ἢ τὴν περὶ εἰμῆ σθ φίλιαν διασῶραι τολμῆσαι: καὶ περὶ πολλῶν χρόνων μῆκ. ἔργον δὲ δὴ λωκεν ἀνεπίληπτομῆ σθ, ὡς δόκει τὸ ἀδικεῖν, χεῖρον εἶναι τῶν ἀδικεῖσαι. Τοῖνω, λόγους νῦν ἔχου, κερδὸς εἶναι μοι δόκει τῶν σιωπῶν: σθ εἰδὸς, τί ἄρα πᾶσι σθ λέξασθαι.

XLV. Cum vir tantā prudentia gloria (Melchior Stabenhabere, Cos. Mēming, rebus omnibus ornatissime) quantā ego te noui, sis: haud scio, quomodo, si vel ego, vel ullū alius, te negligentia in scribendo (quod nō idē Tabellaris literas ad nos des) accusarē: non in maximam imprudentia reprehensionē incurreres. Verūm ego citius mihi, huius rei culpam tribuerē (quamquā nullius mihi peccati conscius) quā tuam tecū amicitia in crimē vocare auderē: quam tēporis longinquitas ipsa, extra reprehensionē posuit: aut te accusare, qui iniuriā facere, quàm pati, deterius esse censes. Itaq; in presentia, tempus mihi tacendi esse videtur: cum non constet quidnam de te dicere debeat.

Etiamsi iurare possis, interdum non est accusandus amicus.

μς. Εγὼ ἐνοιάζομαι. Διὰ λόγους. Διὰ ἔργον. Διὰ λόγους, διὰ νὰ μὴ ἀδικῆς: διὰ ἔργον

μς. Εγὼ καὶ σθ νήδομαι, καὶ τῶν δὲ. Σθ μὲν, ὡς μὴ ἀδικοῖς: τῶν δὲ, ὡς μὴ ἀδικοῖτο. Εἰ καὶ

Vulgaris lingua,

Pura conuersio.

In Gorgia:

τῆτομ, νὰ μὴ ἀδικεῖται. Καὶ, ἀνὸς φαίνεται καὶ εἰσέναν, ὡσὺ καὶ τῆ ΠλάτωνⓈ: ὅπνα ἀδικεῖ τινας, εἶνε μεγαλύτερον κακόν, ὡσὺ νὰ ἀδικεῖται: φαίνουσι, ὅτι κάμνω πεισοτέρου χάριν ἐσέναν, ὡσὺ τῆτα: ὡσὺ καλώντας Διὰ λόγους τῆ, τὸ ὅπιον ζήτῃ εἰς κέρσιν Διὰ πρᾶγματα, πῆ δὲ ἐσφαλσν.

καὶ σοὶ δοκίμῃ τῆ ΠλάτωνⓈ: τὸ ἀδικεῖν πνα, μείζον εἶναι τῆ ἀδικεῖσθαι κακόν: δοκίμῃ μᾶλλον ποιεῖσθαι λόγους, ἢ τῆτα: δέομνⓈ ὡσὺ αὐτῆ, πρᾶσιμὸν δίκας, ὡσὺ ἐσὺ ἐξήμαρτε.

XLVI. *Mihi tu curas es, et hic. Tu, ne facias: hic, ne patiatur, iniuriam. Quod si in eadē tu quos, cum Platone sentētia es: facere iniuriam, quā accipere, maius esse malum: uideor mihi, tui magis habere rationem, quā huius: dum pro ipso intercedo, qui in ius rapitur: ut rēnas eorum dei, quā non commisit.*

Innocentia succurrēdū, iniuriā prohibēnda.

μζ. Τέτοια εἶνε ἡ τροφή τῶν σύρων: ὅτι κάμνει ἐσὺ ἀνθρώπους, καὶ ἀλισμονῆσι, καὶ συγγενεῖς, καὶ φίλους: ὡς λέγεται, εἶνε. Καὶ ἐβλεπε, ὡσὺ ε. Μιῶες τῶσφ δὲ μίας ἐχαιρέτισες μὲ γράφω δὲ: καὶ μάστιγα, ὅπῃ σὺ ἐδῶκεν ἡ φύσις νὰ γράφῃ: καὶ ὀπισθλαῖς, ὅς μόνου εἰσάριαν, ἀλλὰ καὶ Διὰ νὰ φαίνεσθ. Ἀλλὰ, ἀνὸς ἡσπε γερός, καὶ τῆ χρυσῆ παρδία, καὶ ἡ καλὴ μάνα αὐτῶν: σώνει μας καὶ τῆτο.

μζ. Τοιαύτη ἐστὶν ἡ τῶν σύρων τροφή: ὅτι συγγενῶν τε καὶ φίλων ἀμνήμονας ἐσὺ ἀνθρώπους ποιεῖ. Οὕτω ἡδ λέγεται, καὶ πρᾶσιμῃ. ἰδὲ, ε. μὲν ἄτωσι, ἐξότῃ ἡμᾶς ἐπρᾶσιμῃσας καὶ ταῦτα, ἔσῃσ τῆς φύσεως σὺ εἰς τὸ ὀπισθελειν, ἐ μόνου πρᾶσιμῃ, ἀλλὰ καὶ πρᾶσιμῃ φιλοπιμίαν, καὶ ἐπίδειξιμ. Ἀλλὰ μὴν, εἶπερ ὕγιως ἔχεις, αὐτὸς καὶ τῆ χρυσῆ παρδία, καὶ ἡ καλλιπᾶς μητῆρ αὐτῶν, ἀρκεῖ ἡμῖν.

XLVII. *Talis est uoluptatū apud Syros fruitio: ut eis obliuionē et cognatorū et amicorum afferat. Hac enim de ipsis fama est, quæ et creditur. En quartum nunc mensem, ex quo nullis me literis appellasti: id quod magis reprehendendum est: quod naturam ad scribendum Epistolas præstantiorem habes: nec ad necessitatem tantum, sed ad ornatum etiam copiam ostentationem. Veruntamen si rectè ualetis, tum tu, tum charissimi tui liberi, tum à patre felix mater eorum: nobis id sufficit.*

Notes naturę, non sunt ignauia conferendę.

ANNOTATIONES.

Proverbium est: μὴ ὠρ σύρⓈ, μὴ σύρισι: Syrus cum non sis, ne Syrisa. Id est, ne sume personam parum decoram. Nam Syri malè audiebant ob morum mollietatem. Erasmus in Chiliadibus.

μή. Πολλὰς, γράφοντάς σὺ, σὺ ἐφιλιώσῃ. Πῆ νὰ με ἀροπῆ ἢ πεισοτέρου, ὅχι, ὡσὺ ἐτῆτον, ὅπῃ σὺ φέρνει τὴν γράφω. Τῆ ὅπιον τὴν φυσικῶν γνῶσιμ, καὶ παιδῶσιμ, καὶ μάθησιμ: ἀφικω σε νὰ κέρνει: διότι ἡξῶρω, πᾶς γλήγορα θέλεις τὰ γνωρίσαι, καὶ θέλεις τὸν ἔχῃς εἰς τιμῶ. Καὶ μετὰ τὴν δοκίμῃ, ἄλλου, σὺν τῆτομ, γυρῶντας ὁμοιου, δὲ θέλεις εὐρη: ἔτε εἰσὲ καλόν, ἔτε εἰσὲ ἀσείου.

μή. Πολλὰς μὲν ὀπισθελῶν συνέσησ σοι: φίλοι δὲ μᾶλλον, ἐσὺ ἄλλοις ἐνέτυχον: ἢ τὴν τὴν ὀπισθελῶ σοι καμίζοντι. Οὐ τὴν τῆς φύσεως γνῶσιμ, καὶ τὸ τῆ ἡθῆς πρᾶσιμ, καὶ τὴν πρᾶσιμ ἐσὺ λόγους πρᾶσιμ, ἀφίημι. Καὶ ἡδ ὀιδᾶ, ὅτι ζωήσιμ πρᾶσιμ πρᾶσιμ: καὶ διὰ τῆς αὐτῶν ἄξιμ Μετὰ δὲ τὴν πρᾶσιμ, ἔτερου ὡς τῆτῃ, ζήτῃ ὁμοιου, ἔχῃ ὀρησιμ: ἔτε πρᾶσιμ πρᾶσιμ: ἔτε πρᾶσιμ πρᾶσιμ.

XLVIII. *Multos quidem literis hæctenus tibi (colende affinis, Hieronyme Schyrstabi) cōmendauī: qui uerò me magis charum habeat, in neminem alium incidi: quā, qui hæc tibi affert Epistolā. Cuius naturalē intelligentiā, et morum modestiā, et in bonis literis ac disciplinīs diligentiā dicere nolo. Celeriter enim hæc omnia, ipsum te intellecturum scio te uicē, in honore à te habitū iri. Vbi uerò experimētum eius ceperis: alium, qualis hic, quā tuus quæsiturus sis, non inuenies: neq; ad seriā, neq; ad iocosa.*

Ingeniosi, boni, & industrij homines, cōmēdatione digni sunt.

μθ. Δὲν ἐμπρᾶσα, ἀφᾶ ἔγραψες, νὰ μιλήσω μὲ τὸ Πέτρον, Διὰ τὴν δὲ λείπει σὺ: Διὰ τὸ δῶο τρεῖς μῖνες, καὶ ἐδῶ, λείπει εἰς τὸ ναύπλιον. Μετὰ δὲ ἐσὺ ἀνθρώπους τῆ σπητῆ τῆ ὄλῃς ἐμίλησῃ: καὶ εἰπασίμῃ, ὅτ εἶνε πρᾶσιμ εὐκλόν, νὰ γσῆ. Οταν ἔλθῃ δὲ ὀκτῖνⓈ: ἐλπίζω, νὰ

μθ. Εξῆμοι ἐπέστωκα, ἐσὺ ἡδ ὠρηθῆσ ἐσὺ χῆν τῶ. ο. πρᾶσιμ τῶ σῶμ: ἐπῆ πρᾶσιμ ἡδ ἡ μὴν ἔπῃ, ἀφᾶ ἐς Ναύπλιου δῶο δὲ μῆν. Πᾶσι δὲ πῆσι οἴκει αὐτῆ ἐνέτυχον. Οἱ δὲ εἰπον μοι, ῥᾶδιου τῆ πρᾶσιμ. Κακείνῃ δὲ ἐπαρῆσ ἔγῃτⓈ: πρᾶσιμ σὺ γ' ἐνεκῃ ἀσμενῶς οἴομῃ

Η 2 ἔκτε

Vulgaris lingua.

Pura conuersio.

να κάμη μεταχαρῆς πᾶσαι πρᾶγμα Διὰ λό-
γους: Διὰ τὴν εἶναι καλὸς ἄνθρωπος. Καί, ὅ-
σοι δὲ τῆτο, μὲν ἔχεις καμίαν εἰνοίαν. Ἀρ-
ᾶλλο τίποτες εἶνε, ὅπως νὰ χεράζεσε δότο' ἐμᾶς:
ὅπως καὶ ἐμεῖς νὰ ἐμπορέμεν: γράφεμας θα-
ρετὰ: Διὰ τὴν θέλεις μᾶς ὄρη ἐπιμίμης εἰς πᾶ-
σαι πρᾶγμα, Διὰ νὰ σὲ κάμομεν χάριμ.

ὁκτελέσαι, ἐπειδὴ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐστὶ. πρὸς ἡμᾶς
τῆτα μὴ σοὶ μελέτω. Ἀν δ' ἕτερον τι δὲ τῶν
παρ' ἡμῶν, ὡς ἐσμὲν δῶνα τοῖς θαρρῶν μῆνυε.
Ἐμπαντὶ γὰρ ἐπιμίμης ἡμᾶς ὄρησεις, ὥστε σοὶ χα-
ρίσασθαι.

Amico in-
feruiēdum,
quibus in
rebus pos-
sis.

XLIX. Ab eo tempore, quo ad me scripsisti, non potui cum Petro de rebus tuis colloqui.
Nam tertium iam mensem abest, Naupliū profectus. Omnes tamen domesticos eius conue-
ni, qui tibi dixerunt, negotium cōfēdū facile esse. Illo autem reuerso: spero fore, ut omnia
tuā causa libenter efficiat, quia vir bonus. De hoc itaq; sollicitus ne sis. Si verò aliqua re a-
lia, quæ apud nos sit, quam ei nos cōsequi possimus, opus tibi fuerit: scribe fidenter. In omni
enim re nos tibi gratificari paratos inuenies.

ν. Οποῖο ἀρρωστημένον πρᾶγμα τῶν ἰα-
τρῶν, καὶ δὲν δέχεται ἰατρείαν καμίαν: τῆ-
τον ἀπελπίζω οἱ ἰατροί. Τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅ-
πως δὲ δέχεται ἐρημνείων δότο' κανόναν (ἐ-
πεὶ ἡ χοντροσωή, ἔνε ἀρρωσία ψυχῆς) τῆ-
τος ἰατρείαν δὲ ἔχει ἄδ' ὅλως, μόνον τὸν θα-
νατον. Ἡσίτε λοιπὸν εἰς τὸν νῦν σὲ: τί ἐμπρῶ,
νὰ ἐλπίζω Διὰ σένα: ὅ ὅποιον ὄχι μοναχὰ
φύγεις καὶ συχένεσε, εἴ τι καλὸν καὶ αὐτὸ εἶ-
πεῖ τινας: ἀλλὰ γελάς καὶ ὄν ἀγαπώντας, καὶ
ἐρμινύοντας. Ἀν σὲ κέπη λοιπὸν Διὰ λόγους
σκιῆ, αὐτὸ θέλης, νὰ μὲ κάμεις καλοσωή: ἄλ-
λαξε τίλ γνώμω σὲ.

ν. Ὁς νοσῶν μὲν κείται: μήτε δὲ ἰατροῖς πείθε-
ται, μήτε φάρμακα δέχεται: ἄδ' ἔποτε ἐρρωδῆς
ἐλπίδας ἔχει. Ὡσαύτως δὲ, καὶ ὁ πρᾶξιν ἐσε-
σι μὴ ἀρεσκόμενος ἄδ' ἐνός (ἐπεὶ περὶ ἀμάθειαν,
νόσον μεγίστην ψυχῆς) ἰατροῦ ἄδ' ἐνα ἄλλου
ἔχει, εἴ μὴ θάνατον. Ἐννόει ἔν, τίνας πρὸς ἐλ-
πίδας ἔχω: ὅς ἄ μόνον, ὅπερ αὐτὸς λέξη συμ-
φέρομ, δότος ρέφη: ἀλλὰ καὶ τῶν πρᾶξιν ἐντῶν,
καὶ φιλέντων σε, καταγελάς. Εἰ μὲν ἔν πρὸς
σαυτῶ τί σοὶ μέλει: ἢ ἐμὲν χάριμ πρᾶξαι ὅτι
θυμῆς: ἢ δ' ὄζαν ἔχῃς, πρὸς θεῶν
μετέβαλε.

Pertinax
improbi-
tas, seu erē
castiganda.

L. Qui morbo decumbēs, nec Medicis obtemperat, nec medicamina admittit: de eo nulla
vniquā conualecendi spes est. Eodem modo, qui non acquiescit vllius monitis (quando qui-
dē inscitia & barbaries, maximus animi morbus est) is Medicū alium nullū habet, præter
quā mortē. Cogita igitur, quid spei de te habeā: qui nō solum, quicquid aliquis honestè vili-
ter tibi suadet, fugis & abominaris, sed contēnis etiam: & derides, qui te diligunt, & opti-
ma tibi subijciūt. Quapropter, si te nulla tui cura tangit, aut si quid tibi gratū facere cupis:
abijce, obsecro peruersam istam opinionem.

νᾶ. Ἀκίκα, ὅτι βαρύνεσαι τὸν κόπον: καὶ Διὰ τῆ
το δότο φάσεις, νὰ ἀφῆσης τίλ παρδῶ, καὶ νὰ
ἀμελήσης ὄν λόγους, καὶ τὰς μῆσας, καὶ τὸν
γλυκῶν καρπὸν, πρὸς ἐμάζοξες μὲ τὸν ἴδρω-
τά σὲ. καὶ ὁκακῶ φάνη μὲ τόσον, ὅτι μεγάλη
λύπα μὲ ἐγγιζεν εἰς τίλ καρδίαν. καὶ ἄλλο
δὲ μὲ δότομένει, μόνον νὰ πρᾶξαι καλέσω τὰς
μῆσας, καὶ τὸν ἀπόλλωναι: νὰ σὲ βάλωμ τέτοιον
νῦν: ὅτι νὰ μὲν ἀφῆσης τίλ τίσης ἐλπίδα,
ὅπως εἴχαμεν εἰς ἐσένα, νὰ χαθῆ. Ἐγὼ δότο'
λόγου μου ἐνθυμίζω σου τοῦτο μόνον:
τὸ ὅποῖον ὁ θεβαῖος εἶπεμ πολλὰς
χρόνας

νᾶ. Ἀκίκα, τὸ ἄχθεδάσε τὸν πόνον. Τῆτα
ἐνεκα ἔδ' ἔξει σοὶ, ἀμελήμ παρδῆς, καὶ πρὸς
ὄν λόγους δυσκόλως ἔχειμ, καὶ μῆσῶν μὴ
μέλειμ, καὶ καρπῶν ἡδέων, τῶ σῶ σωειλεγμέ-
νων ἰδρωτι. Τοσῶτο δὲ μοι τῆτὶ λυπηρόν, ὥστε
μὲ τῆς καρδίας καθικέσθαι. Οὐδ' ἔν ἔν ἕτε-
ρόν μοι ὑπόλοιπον: πρὸς τίλ δόξα σοὶ τὰς μῆ-
σας, καὶ τὸν ἀπόλλωναι: ἐμπνεύσαι σοὶ κατὰ
νῦν: ὥστε μὴ δ' ἔποτε ἐάσειμ, ἄς ὅτι σοὶ εἴχομ,
ἐλπίδας ἀφανισθῆναι. Ἐγὼ δ' ἐπ' ἐμαυ-
τῶ, τὸ πάλαι Πινδάρω λεχθῆν, ἐν μνή-
μη

Vulgaris lingua.

Pura conuersio.

χρόνος πρὸς τὸν ὅτι καὶ τὴν ἀδελφὴν ἀλισμονᾶ
έναι, ὅταν κάμνει καλά.

μη σοι φέρω: τῷ αἰδοί τοι λάθεται, ἀρμόδια
πράξις ἀνὴρ.

L I. Audio, te moleste ferre labores: ideoq; de studijs abijciendis consiliū cepisse. Nā aliena
nunc ab animi & orationis cultu voluntate esse: atq; adeo, auersari Musas, & fructus dui-
ces, sudore habētenu tuo collectos. Id in tantū mihi displicet: ut dolor inde etiam ad cor meū
penetrauerit. Vnde nihil aliud mihi relictū est: nisi ut rogem ipsas Musas, & Apollinē: ut
eo te afflent spiritu: quo confirmeris, ne unquam spem, quam de te conceptam habui, ad ni-
hilum venire permittas. Ego, quod unum ex me possum, te illius admoneo: quod ante multa
secula à Pindaro dictum est. Plutonis obliuiscitur, vir officio functus probe.

Turpe est,
studia bene
cepta abij
cere.

ANNOTATIONES.

Pindari sententia hæc, est in Ὀλυμπίων ἔιδαι 8. quam Scholiastes sic exponit. Γὰρ ἀνὴρ ἀρμόδια πράξις, τῆ
καυτῆ προαιρέσει, ἀδελφῆ, τῆ δὲ θανάτου, λήθην λαμβάνει. Hoc, apud Horatium lib. 4. Carm. Ode 8. dicitur: Di-
gnum laude virum Musa verat mori.

νβ'. Δὲν εἰ μεγαλόπρην ἀδικία: ὡς αὐτῶν ἔσον-
τας νὰ εἴνε τινὰς ἀτυχῆς, νὰ φέλει νὰ φαίνεται
καλός. Διατὶ γελῶν) πολλοὶ δὲ ποτὶ τῶν φαινοσ
μὲν καλοσύνῳ καὶ τῶν κρυπτεμὲν κα-
κίαν. Καὶ οἱ ναῦται ἄλλο δὲ φροβῶν) μόνον ἔ-
πίτρεαι ταῖς χροσμίαις. Πιστέω, νὰ ἱρωτάς,
Διὰ τὸ σὲ τὸ γράφω. Καὶ, αὐτῶν βάλης κατὰ νῆρ,
πῶς σμῖγεις: παρ' αὐτῶν θέλεις γνωρίσει τὸν
νῆρ πῶς γράφῃς μὲν. Καὶ δὲ ποτὶ ὧ καὶ ὁμοσῶς
ἐν θυμῷ τὸ σύμβολον τῆ Πυθαγόρου: μὴν ἐγ-
γίσεις καθενὸς τῶν δεξιῶν. αὐτῶν δὲν δοκιμά-
σης καλά τὸν ἀνθρώπου: φίλον μὲν τὸ κάμης.

νβ'. Ἐσχάτη ἀδικία; τὸ δὲ κἄν βέλεσθαι, μὴ
ὄντα, χρεσθόν. Τῆ δὲ οὐκ ἔση μὲν γὰρ καλὴ κατα-
θία, πῶς εἴσοι ἕξα πτωτῶνται: τῶν δὲ κεκαλυμ-
μὲν κακίαν χαλεπῶς ὑποπλάσσει. Ἀμέ-
λει καὶ οἱ ναῦται, ἔδεν ἄλλο, πῶς τὰς ὑφά-
λας πίτρεαι δὲ δίασιν. Οἶμαι δὲ σε, πρὸς τί τῶ
τὴ γέγραφα, πυνθάνεσθαι. Εἰ δὲ τὸν συνδιγνῆ-
βοντά σοι σκοπήσεις: βραδύως γνώση, τὸ δὲ ἐπι-
σηλῆς σημαίνοντες. Εἰς τὰ πῶν δὲ, καλῶς τὸ
ἔ Πυθαγόρου σύμβολον Διὰ μνήμης ἔσω σοι:
μὴ ἔμβαλε παντὶ δεξιῶν. Πρὸν δὲ αὐτῶν ἐξετά-
σης, μὴ δὲ εἰ φίλου ποιῆ.

L II. Extremæ improbitatis est, aliquē pro se ferre speciem viri boni, cum talis non sit. Spe-
cie nanq; probitatis, per multi decipiuntur: malitiāq; sub illa latentem, haud facile odo-
rari possunt. Nec metuant aliud, nisi saxa latentia. Nauta. Quæres, opinor (charissime
compater Georgi Hitzlere) quid mihi velim, hoc ita scribens. Tu verò si animum re-
feres ad eū, cuius consuetudine uteris: facile intelliges, quia significare intendā. In posterū
itaq; Pythagoræ Symbolum hoc in memoria diligenter habe, quod est ne porrige cuius dex-
tram: hoc est, nisi antea periclitatis moribus hominis, amicum ne facito.

Periculo-
sum est in-
genijs nou
prios peri-
clitatis con
fidere:

ANNOTATIONES.

Horat. lib. 1. Serm. Sat. 4. - Absentem qui rodit amicum: qui non defendit, alio culpante: solutos qui captat
risus hominum, famamq; dicacis: fingere qui non uisa potest, commissa tacere qui nequit hic niger est, hunc
tu Germane caueto.

νγ'. Ερώτησαν εἴαν φρόνιμον ἀνθρώπου, εἰς
εἴαν κηρὸν: πῶς ἤθελαν κάμῃ οἱ ἀνθρώποι,
νὰ ζῆσιν ἡσυχᾶ, ἔ κηρῶν κη αἰτίς, χωρὶς
νὰ ἀποκριθῆ: ἐπίασεν εἴαν ἀγγέλου γημᾶτο νε-
ρόν: καὶ ἀνάκατοσε λίγα ἀλδύρα μέσα, εἶτα τὸ
ἔπιε, καὶ ἀπέκῃ ἀνεχώρησε: θέλοντας νὰ δειξῆ τῆ
ἀλδύρων: ὅτι, αὐτῶν ἀχαρῆς ἐνπίσαν δὲ ποτὶ τῶ
ἀπὸ τῶν πρῶν ματαῖς, καὶ ἀναγκαῖα: μήτε κῆπρος
ἤθελαν ἔχει πολλὰς, μήτε μαχόμεναι. Τί θέλῃ
ἤεν εἰς ἐμᾶς εἴαν κακὸν ἕξικας λοιπῶν: οἱ ὁ-
πῶοι, καὶ ἑλλήνας δὲ ἀλόμοσιν, καὶ βαρβάρους:
Διὰ νὰ μαζόσωσιν πρῶν ματαῖς ἕξεν, καὶ ὄχι δικάμας. Τοιοῦτον, αὐτῶν εἴαν δὲ πρὸς τὸ ἀδελ-

νγ'. Πρὸς τὸν ἐρόμενον ποτὶ, τίσιν αὐτῶν χρωμέ-
νοι, ἡσυχῶς τὴ καὶ ἀλύπως τὸν βίον διὰ γοι-
εν ἀνθρώποι: αὐτὸς ἔδεν μὲν ἡμέβετο: λα-
βῶν δὲ τὴ πινάκιον, μεσὸν ὕδατος: ἀλφι-
τά τῶν αὐτῶν τὴν ἀνακυκίσας, κατὰ πῶν,
ἔχετο: δὲ ἡλώσασιν βελόμενος, εἰ τῶν ἀπὸ τῶν τε
καὶ ἀναγκαῖοις ἔχαίρομ: ἔτε πινάκιον εἶχον,
ἔπιπιναι πόλεμον καὶ φιλονεικίαν. Τί δὲ ἔμ
ἡμῶν εἴη, τῶ καὶ ἑλλήσι καὶ βαρβάρους ὑποήκα-
σιν: ὡς τῶν ἀλλοτρίων πρῶν πεινῶν, καὶ ἔ-
τῶν

E. J. Δ της Κ. τ. Π
IOANNINA 2008

Vulgaris lingua.

Pura conuersio.

Φέμεν: ἔλα εἰς ἐμείαν, ἔπως μὲ κοινήν βελω-
νὰ ὄρωμιεν τὴν ἐλευθερίαν, ὅπως ὀπιθυμῶ-
μεν.

τῶν ἰδίων; ἔπερ σοι ποίνου δ' ἰωατῶν, ὡ ταύ: δ' ἔ-
ἄριθ' ἀμῆπε κοινή γνώμη, ἧς ἐρῶμεν, ἐλευθε-
ρίαν ὀπιτύχαμεν.

Frugalitas
& abstinen-
tia, vitz
quieta &
felicitas ma-
ter est. xeris
Aphthonij
πρακτικῆ.

L III. In te rogatus fuit vir prudens quodā tempore: quid faciendaū esset hominibus, ut
tranquillam, molestis, expertem, agerent vitam. Tunc ipse nullo verbo respondens, accepit
patellam aqua plenam: cui paulū farina insperges, permiscuit: posteaq; ebibita, abiit. Quid
hoc significare volens? Si modica & frugali vita, hoc est, necessarius tātum, ceteri essent
homines: eos nec labores, nec bella, nec ullas inter se contentiones, habituros. Quid igitur
miseris nobis fiet: qui nec Gracis, nec Barbaris, nos submittere dubitamus: tātum ut cor-
radamus aliena, nostris non contēdit. Proinde, si fieri poterit, veni ad me (clarissime Histori-
ce Reinere Reinacci) si forte communicato consilio; quam cupimus, libertatem conse-
quamur.

νδ'. Ἀρξέδ' ἔμε, ἔτ' καὶ ἀγαπῶ, καὶ τρῶσε: καὶ
ὅτι ἡ φιλία μὲ δ' ἐμ' ἦνε πλάσμοις, ἀμὴ ἐνε
ἀληθινή: καὶ σὺ καὶ μισοῖς, καὶ περιφροῖς με·
καὶ καμαβῶνεις, νὰ μὲ περιγελάς: λόγοι εὐ-
αισ, ἀκαμνεῖς ἐργον καλῶ ἀνθρώπων. Εἰ δ' ἐ
καὶ ἀπιστοῖς εἰς τὴν φιλίαν μὲ: δ' ἔξαι. Φανε-
ρῶ, ὅτι με βέβαιος ἐχθρόν: Δ' εἰς τὴν ἐνε σημεῖον
καλῶ ἀνθρώπων: νὰ μὲ κρύβῃ τὴν γνώμην.

νδ'. Εἰ μὲρ σε φιλοῦντα εἶδα, καὶ τρυφῶντα: καὶ
τὴν ἐμὴν ἰτα: εἶπαι ἔπ. πλάσμοις, ἀλλ' ἀλη-
θῆ: σὺ δ' ἐπερ σὺν τῇ καὶ μισοῦντα, καταγε-
λάς με, καὶ περιφροῖς με. ὀλιγοῦρες: λόγοις
εὐρα εἰ ἀραβῶν ταῦτα πρὸς με. Εἰ δ' ἐπὶ ἐμῇ φι-
λία ἀπιστοῖς: εἰ ἀργῶς δήλωσον, εἰ περὶ με
ἐχθρῶ: ὡς ἀξιοῖς ἔχειν. ἰδίον γὰρ τοῖς πρὸς αἰ-
οῖς, τὴν Δ' εἰς τὴν φανεραὶ ἔχοντες περὶ παρῶν.

Non deest
simulatio
& superbia
amicitiam.

L IIII. Si tibi notum est, te a me & diligi: & honorari: mecum, erga te amicitiam, non
esse fucatam, sed veram: tu vero despicias nos, & odisti: derides, delicias facis, reijcis: perpen-
das velim, nunt hac bono viro digna sint. Quod si amicitia mea diffidis: eloquere sine dissi-
mulatione, te velle, ut tibi sim inimicus. Proprium enim est boni hominis: nihil re se agere,
sed prae se ferre, quid sentiat.

νε'. Δὲν ἐμπροσθὸν νὰ κάμω, νὰ μὲ κλαίω:
ἐλέπτου τὴν τὴν ἀμελείαν τῆ γένους τῆ
ἐλληνικῆ περὶ τὸ καλόν. Ἀμὴ, ἀλλ' ὁ Γεώργιος
ἀμελήσει τὴν πρὸς δ' ἰω: ὅπως ἦ τὸν πρὸς αἰ-
εῖς καὶ καλὸς ἀνθρώπος: πολλὰ ὀλι-
γόπερον φέλον ὀπιθυμῶν τὴν πρὸς αἰ-
εῖς ἀλλοιοῦσθαι ὅπως εἴνε ὀκνιάει δ' εἰς. Μὴ δ' ἐ,
τί νὰ εἰ-
πῶ, ἡξέδ' ἔμε: μὴ δ' ἐ, τί ἰατρείαν νὰ ὄρω εἰς τό-
σον κακόν. Ὁ θεὸς μόνον, ὅπως ἔχει δ' ἰω αἰ-
μα, νὰ κάμω, νὰ γνωρίσωμεν τὸ καλλίπερον, καὶ
νὰ μὲ ἀμελήσωμεν.

νε'. Ἀδακρυτὶ Δ' εἰς τὴν δ' ἰω αἰ-
μα: τὴν πρὸς αἰ-
μα τὴν ὄρω τῆ γένους τῆ ἐλληνικῆ, καὶ περὶ
τὸ ἀγαθὸν ἐχοι Δ' εἰς τὴν ἀμελείαν. Ἀλλ', εἰ
μὲρ ὁ καλὸς καὶ ἀγαθὸς Γεώργιος, ὅπως ἦ τὸν πρὸς αἰ-
εῖς περὶ σέων τῆ πρὸς αἰ-
εῖς, καὶ καλὸς ἀνθρώπος: πολλὰ ὀλι-
γόπερον φέλον ὀπιθυμῶν τὴν πρὸς αἰ-
εῖς ἀλλοιοῦσθαι ὅπως εἴνε ὀκνιάει δ' εἰς. Μὴ δ' ἐ,
τί νὰ εἰ-
πῶ, ἡξέδ' ἔμε: μὴ δ' ἐ, τί ἰατρείαν νὰ ὄρω εἰς τό-
σον κακόν. Ὁ θεὸς μόνον, ὅπως ἔχει δ' ἰω αἰ-
μα, νὰ κάμω, νὰ γνωρίσωμεν τὸ καλλίπερον, καὶ
νὰ μὲ ἀμελήσωμεν.

Incuria stu-
dij literarū
& virtutis;
deploratio
ne (bonis et
prudētib.
viris) digna
est.

L V. Facere non possum (doctissime studioū Græcorū apud Lausannates Pro-
fessor, Aemyli Porte) quin fleam: cum tātam gentis Græca, in studio literarum & virtutis
video negligentiam. At, si bonus & studiosissimus ille N. diligentiam remisit: quātō mā-
gis ad studia segnes erunt alij, qui natura sunt socordes? Itaq; ego, nec quid dicam, habeo:
nec medicinam inuenire possum tanto malo. Tantūm, potentissimum Dei numen faxit: ut
nos, quod optimum est, cognoscamus: nec ullā negligentia prætermittamus, quin fortiter ad
nos trahamus.

νε'. Ἐνα γνώρισμα εἶνε τῆς ζωῆς: νὰ μὴ μισῶ
πᾶ πινάς. Ἐσὺ, σιωπῶντας πάντοτε, ἦσε τί-
τι.

νε'. Τὸ μὴ σιγαῖν, τῆ ζῆλον τεκμήριον. σὺ δ' εἰς;
ἡσυχίαν ἀγωγὴν διηνεκῆ, ἔδ' ἐν τῇ μοι δοκῆς
τῶν

Vulgaris lingua.

Pura conuersio.

πῶς, ὡς αὐτὸν μὴν ἔζη. Τολοιπὸν αὐτὸν θέλης, νὰ γνωρίσωμεν. ὅτι ζῆς: μὴ δκνδύεις, νὰ μᾶς χεράφης συχνά. Διατί, αὐτὸν κάμης ἀλέως: ὅσον εἰς ἐμένα, δὲμ θέλει ἦσε διαφορὰ ἢ ζῆς, ἢ ὄχι. ὑγιαίνει: καὶ ἀγάπαι ὁμοίως ἐκείνης ὅπῃ σε ἀγαπᾷσι: καὶ ἐνθυμῶ, ὅτι τῶν καλῶν αἰθρῶπων τὴν φιλίαν, ἔπει τόπῳ, ἔπει χρόνῳ, τὴν χαλαῖ.

τῶν τεθνεώτων διαφέρει. Εἰ δὲ ἄρα βέλοισ, σαυτὸν ζῶντα φαίνεσθαι: μὴ ὀλιγῶρα χεράφειμ περὶ ἡμᾶς θάμνα. Ἡμῶν γὰρ ἄλλως ποιήσῃς: ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τὸ ζῶν σε, τῆ τε θῆναι δὲ δὲμ διοίσει. ὑγιαίνει μόνον: ὅπῃ δὲ φιλιῶντες καὶ τὸς ἀντιφίλει: μέμνησ δ', ὅπως τῶν τῶν παρὰ αὐτῶν φιλίας, ὡς αὐτὸν ποτε χρόνῳ, ἔπει τόπῳ διάσημα, ἐξαλείψεις.

LV I. Si quis non sileat (Ioanne Magne Debrecine Vngare) signo id est, eū vivere. Tu verò, dum perpetuò siles, a scribendo ad me otians, perinde es, ac si non viuas. Si itaq; te vivere, nobis notum esse vis: ne cessa, sape nos appellare literis. Nisi enim id feceris: certe, quantum ad me attinet, nihil intereris: viuas ne, an mortuus sis. Vtinā modò valeas: & nobis, qui te diligimus, tuum a charitate respōdēas. Cogita, bonorum amicitias, nullo unquam nec temporis, nec loci interuallo, dirimi & destrui.

Sæpius scribendum amico, saltem ut viueret ei videamur.

νῆ. Πῶς περνᾷν ἐδῶ νὰ πράγματτα: εἰς τὸ σωδοποκρίτων δὲν ἦλθα, ὅτι νὰ σῆ τὰ φανερώσω μὲ γραφίω, καλὰ καὶ, εἰς ὅποιον μερῶν τῶν οἰκισμένης, ἦσε (ὡς περὶ γραφῆς) μέσα σὲνα καρεθβη ἦσε: χαίρομαι δια σέ, ὅπῃ λείπεις, εἶνα, πῶς δὲν ὄλεπεις, ὅσα βλέπομεν ἡμεῖς: ἀλλο, ὅτι ἡ καλοσύνη σε, εἰς ὑψηλὸν τόπον καὶ φανερόν ἐνε: καὶ μετέχων τὴν πολλοὶ τοπικοὶ: ἢ ὅποια εἰς ἐμᾶς ἔχῃ μὲ λόγον ἐφανέρωσον: ἀλλὰ περὶ φανῶς ἐφανῆ ἢ ἀλήθεια. τῆτο μόνον ἢ γνωρίζω: τὰ χα χαρεῖς θέλεις, ἢ λυπηθῆς, μετὴν γνώμην τῆ ἐδῶ. ἐτῆ περνᾷσι τὰ πάντα κακά καὶ παρ' ὀλίγου τῶν εἰσβεσερ ἢ δόξα μας, ἀλλὰ ἐὰν τῆτε δὲν ἴωε ἀδεια σὲ γραφῆ: μάθης θέλης αὐτὰ δοτὸ ἄλλες. πᾶν, αὐτῆς τῶν δια τὸ καλλίτερον τῆ χώρας: ἐτοῖμα ζῆ, καὶ βάλε εἰς τῆ νῆ σε: ὅσα πρεπεῖ ἐκείνου, ὅς εἰς τὴν παλαιὰν ἐλθῆς ἢ ἀνεθράφει, καὶ εἶνε ἄξι. ἔπει δὲ κητῆς τῆ πατρίδος ὅπῃ μετὰ ἐναντία τῆ τὰ κημεκὰ, ἦλθε εἰς θανῶσιμα σιωήθια:

νῆ. Τίνα τροπον τὰ ἐταυθοῖ ἔχει: ἔκ εἰς τὸ σῆτον τὸ λμῆς ἰκνῆμαι, ὡς σε σοὶ δὲ ἴππολοῆς δηλώσαι καὶ περ, ὅπῃ καὶ γῆς ὡν τυχαίεις (ὡς ἐφθῆν γεγραφῶς) ἐν τῶν αὐτῶν πλοῖω εἰ: ἢ δὲ οἰμαῖ σοι μὲν τοῖ ἀπέντι ἢ ὅτι, ἀπερ ἡμεῖς, ἔχῃ ὄρασι: ἢ ὅτι ἡ σῆ ἀρετῆ ἴππῃ μετῆ ἢ καὶ σαφῆς, πᾶν ὡν συμμαχῆν ὡν πολιτῶν, ἐστὶν ἢ τις περὶ ἡμᾶς, ἢ λόγῳ ἀπαφῆ καὶ τῶν κίλω, ἀλλὰ φανερωτὰ τῆ ἀληθεία, ἀφίκετο. τῆτο δὲ, μοὶ μόνον ἀδῆλον: ἀρ' ὄφρα θῆση, ἢ λυπηθείς τῆ δόξη τῶν ἐταυθῶν. ἔτῶς ἔχει πάντα κακῶς: καὶ ὀλίγῃ δὲ μὲν, ἢ δὲ εἰσβεσαι ἢ δὲ κλῆς ἡμῶν. ἀλλ' εἰ πάντα ἔκ ἐπέτραπῆαι ἴππολοῆς γνώση παρ' ἄλλων. ὅμως εἰ πινὰς ἔχεις ἐλπίδας ἔκ κρείττον ἢ πολιτείας: παρασκῶα ζῆ: φρόνιζε, ἀπερ περὶ σῆκε τῶν περὶ τὴν πᾶλαι ἐλθῆς ἢ ἀναπεθραμμένω, καὶ ἀξίω ἐκδῆκω τῆς πολιτείας: ἡμελημῆς τε καὶ τῶν ἐξομῆς τῆ τῶν τοῖς ἐναντίοις καιροῖς, καὶ ἠθεσιμ ὀλεθροῖς.

νῆ. χθῆς

νῆ. ἔχ-

LV II. Quomodo procedant hic negotia: nō eò progredior audacia, ut tibi Epistola narrem. Quanquam enim, ubicunq; terrarum fueris (sicut antehac scripsi) in eadem es nani: gratulor tamen tibi, quòd ab eis: vel quia, quæ nos, tu non vides: vel quòd laus virtutis tuæ, in excelso & illustri loco, in multorum tecum facientium ciuium conspectu, sita sit: quæ ad nos, nec obscuro, nec vario sermone: sed clarissimâ famæ veritate perfertur. Vnum illud nescio: gauisurus ne sis, an tristaturus, his nostris rebus, & hominū opinionibus de ipsis. Ita omnia se malè habet: et propè extincta est gloria nostra. Sed, licet hac nō tutò cōmitti possint literis: cognosces ex alijs. Tu tamen, si quam spem meliorem habes de Republ. ea para, meditare, cogita: quæ in eo ciue ac viro esse debent, qui ad veterem libertatem sit educatus: eaq; afflicta & oppressa, his iniquissimis temporibus, ac perditissimis moribus, restitutus.

Gratulandum est ei, qui non sit in loco, perturbationis & miseriæ seriarum pleno. Desumptū est hoc Thema ex lib. 2. Famil. Cicer. Epist. 34.

E. Γ. Δ. της Κ. τ. Π. ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

Vulgaris lingua.

νή. Εχθές τὴν αὐγλὴν ἤθελα νὰ σὲ γράψωι: ἀμὲν ἡ κελιά δ' α, καὶ τὸ χιόνι, ὅπῃ ἐσκέπασε τὰ βουνά, καὶ τὸν κάμπιον, ἐμπόδισε ἔ ἐμὲ δ' α: ὁ μείως, καὶ τὸ γραμματοφόρον, νὰ μισθίσῃ. τῶρα, ὅπῃ μεταβίβας ἐπαύσεν ὁ χειμῶν, καὶ ὁ ἥλιος ἐξέστανε τ' ἀέρα: γράψαι σὲ ἤθελα κατὰ λεπτῶς, δι' ὅλα τὰ πράγματα, ὅπῃ κάμνει χρεία: ἀμὲν τὰ χεῖρά μου ἐξεπαργιάσαν: καὶ δ' αὐ ἐμπρῶ, νὰ βασῶ τὸ κενδ' ἰλη: ἔ σώνει σὲ διατάρα, νὰ ἤξῃ δ' α, ὅτι ὑγιαίνω, καὶ χαίρεται ὡς.

Pura conuersio.

νή. χθές ἠβελόμην ἄμα εἰς πρὸς σὲ γράψαι: ὁ δ' ε χειμῶν, καὶ ἡ ποσὴν χιῶν, ἢ τὰ ὄρη καὶ τὰ πεδία καλύψασα, διεκάλυσε καμὲ: καὶ τὸν γραμματοφόρον, εἰτεῦθεν δότο δ' ημῆσαι. Νυν δ' ε, μόλις, τὰ τε παγετὰ λήξαντες, ἔ ἥλιος θερμαθῆναι τ' ἀέρα: γράψαι ἀκερβῶς σοι περὶ τῶν δ' εὐνῶν παύτων, καὶ χρεωδ' α: ἀλλ' οἱ ἐμαυτ' ἀκίλυτοι, ὑπὸ χιμέτων πεζόμονοι, εἰ δ' ὡς ἀν' ἔχειμ τ' κάλαμοι. ἔθ' ἀλις ἔχει, τὸ γεννῶ ἔχοι: γινώσκοντες μόνον, ἔθ' ὑγιαίνω, καὶ περσοιγορῶ σέ.

LVIII. Volui heri (Ioan. Pistori, Medice illustre aulae Durlac. clarissime) prima luce ad te dare literas: sed & hybernum frigus, & tanta nix, quæ montes & campos conrexe rat, tum me à scribendo prohibuit, tum Tabellarium à proficiscendo. Nunc autem, gelu vix remittente, & Sole aerem calefaciente: scriberem ad te accurratè, de omnibus necessarijs utilibusq; rebus: sed digiti mei pernio nibus ita intumuerunt: ut calamum tenere non possint. Satis igitur in presentia hoc sit, ut scias: me adhuc valere, & saluam tibi dicere.

Haud proptè scribas, digitos si pernio vexet.

νή. Τοῦ ἰωάννου, εἰ μὲν τὸν ἐγνωρίζεις, ἤξῃ δ' α καλὰ, ὅτι καὶ ἀγαπᾷς καὶ τιμᾷς τ', καὶ ἐπαυ νείς: διὰ τὴν εἰς ἀνθρώπων καλὸς, καὶ φίλος, ὅπῃ ἀξίζει πολλά. εἰ ἢ καὶ δ' α τ' γνωρίζεις: ἔχε τὸν δ' α ἀγαπῶν ἰδικῶν μου εἰς τὸν ἐπαυ νείας φίλος σὲ τῶρα σὲ τ' ὡραδ' ἰδ' α ἐγὼ, διὰ τὴν δ' α τ' γνωρίζεις. ὕστερον θέλεις τ' ἀγαπήσῃ, καὶ ἄλλας διὰ λόγους: ἀφ' ἧς γνωρίσης τὴν καλοσωλῶτα.

νή. εἰ μὲν γινώσκεις τὸν ἰωάννου: εὔοιδ', ὅτι φιλεῖς αὐτὸν, καὶ τιμᾷς, ἔ ἐπαυ νείας. ἀγαπᾷς γὰρ, ἔ τοσι, καὶ φίλος πολλὰ ἀξίζει. εἰ δ' ε γινώσκεις: ἐμὲν χάρην, ἀριθμῶν τ' εὐμαζομένων φίλων. νυν μὲν εἰ σωλίσῃ αὐτὸν, ἐπει εἰ γινώσκεις. ἐπει δ' α τὴν ὀκείνην καλοκαρδίαν γνῶς: καὶ ἔτερας δ' αὐ τὸν φιλήσεις.

LIX. Si Ioannem tu nosti (Hermanne Vultei, Iurisc. & Marpurg. Academ. Professor cultissime) cerio scio, ipsum à te diligì, & honorari, & laudari. Nā & bonus est, & quantivis precij amicus. Sed si non nosti: in numero laudatorū amicorum tuorū, quaso, reponere ipsum. Nunc itaq; tibi eum, tanquam ignotum, commendo. Vbi verò probissimos eius mores cognoveris: non ipsum modò, sed alios etiam propter ipsum, diliges.

Probi, commendandi sunt: ipsiq; se commendatione dignos præferant.

νή. Ποῖον δότο τὰ δύο, ἐγὼ εἶμε ὡραπινιάρης, ἢ εἰς ὑ καλοφρονεῖς ἐμᾶς τὸν φίλος σὲ: ὁ ὅπῃ δότο δ' α ἑξόντας καὶ εἰδ' α, ποτὲ δ' α μᾶς ἔγραψες. καὶ εἰ μὲν δ' α ἐλαβες εἰς ἐμῶν ἀπό τ' ἑραφῶς μου: ἐμπροκίς, νὰ προφασίζεσθαι. εἰ ἢ καὶ ἐλαβες, καὶ σιωπᾷς: εἰς σημεῖον, ὅτι καλοφρονεῖς μίαι: καὶ εἰς τ' εὐτομ τ' ἑρόπου φανερα ἀδικεῖς τὴν φιλίαν μου. τῶρα θέλεις δ' εἶξαι, αὐ εἶνε ἀληθινὸν τ' εὐτο, ὅπῃ φερῆμαι: αὐ γράψης, ἢ αὐ δ' α γράψης. ξά. τί

νή. Πότερον ἐγὼ φιλαίπει, ἢ σὺ ὀλιγορῶν τῶν σῶν φίλων δ' α ἑτερον γὰρ εἰς αὐτὸν, ἔ τοσις ἀφ' ἧς πρὸς ἡμᾶς σὲ ἐγραψας καὶ, εἰ μὲν τ' ἐμῶν ὀπισθῶν εἰς ἐμῶν εἰς ἐξω: ἔχοις αὐ περσοφασίζεσθαι. εἰ δ' ε κερμίσῃ μὲν, σιγᾷς: περσοφασίζεσθαι, ἔ καλοφρονεῖς ἡμῶν. ἔ τω δ' α τὴν πρὸς ἡμᾶς φιλίαν ἀδικῶν, δ' ἡλ. νυν δ' ε τὸ εἰ δότο ψία μοι ὅμ, εἰ ἀληθές, τῶ ἑραφῶν, ἢ μὴ, δότο δ' εἶξαις. ξά. εἰ δ' α

LX. Vtrum ego sum querulus, an tu negligere soles amicos tuos? Alter enim hic agitur annus: ex quo nihil à te literarū ad nos. Atq; si nullam interea Epistolam à me accepisses: haberes, quod negligentia tua obitenderes. Si verò accepis, tamen siles: ex eo euincitur, nos à te contemni: & iniuria affici amicitiam nostram. Num tamen hoc, quod ego suspicor, verū sit: tu nunc aut scribendo, aut tacendo, demonstrabis.

Potest non immeritò accusari longius silentium.

Vulgaris lingua.

Pura conuersio.

ξά. Τί ποτε ανθρώπων πρᾶγμα, ἐτ ζήταρον δ' ἐμ εἶνε: τὸ ὁποῖον ἄνθρωπος δ' ἐμ ὑπομένει, καὶ φανίετ' ἐν πᾶσι. Εὐλοιοῦ μὴτε σε τιμῆ, μὴτε σε πλῆτον, ἔχεις γνώσιμ: καὶ διὰ τὸ περᾶς κακά. Ἄμ δ' ἐπέσης δ' ἐδυσυχία: κακὰ πάγεις πολλά: δίοτι, ἀστυχία κακὰ πᾶσι εἰς ἀναντία πόσον θῆς πάθει: καὶ ἐτ ζι κάμνοντας, γλύγορα σε πτωχία, καὶ σὲ ἄμετρα κακά, θέλεις πείσει: καὶ τὰ καλὰ θέλει σε λείψει. Πρέπει λοιποῖ, τὴν ὀκνίαν νὰ φέγεις πᾶνε μᾶνα μεγάλη τῶν κακῶν: καὶ τὸν κόπον νὰ ἄρα πᾶς, πᾶ δίδει τὰ καλὰ ὅλα.

ξά. Οὐδ' ἐμ τῶν ἐν ἀνθρώποις, ἔτω δύσφορον: ὅπερ ἄνθρωπος ἔχ' ὑποφέρει, καὶ ἐξ ἀνάγκης εἰπῆ. Σὺ δ' ἐ, ἐτ' ἐν τιμῆ, ἐτ' ἐν πλῆτον, ἐτ' ἐν πτωσέχων, καλῶς δ' ἔλωσαι πρᾶτῆρ. Εἰ ἔ ἐν δυσυχία πέσης: πολλῆ γὰ καὶ δ' εἶ. Ἄμ γὰ ἐν δότυχίη κακῶς διέγεις: ἐν τοῖς ἐναντίοις, πόσοι οὐτῶ δ' ἐ σε ποιῶντος: ταχέως πείσει, καὶ μύριοις πέσης κακοῖς: καὶ τὰ γὰρ θὰ σε πᾶσθαι ψῆ. Δεῖ τοίνυν τὴν ῥασιωνίαν ἐκκλίνειν, ὡς μητροπολιμ τῶν κακῶν: καὶ πόνον ἔχεσθαι, δ' ἐτῆρ τῶν ἀγαθῶν.

In rebus & secundis, & aduersis, nos recto geramus.

LXI. Nihil humanarū rerum ita difficile est: ut ab homine, si adnitatur, non sustineri possit: ut sic et dicam, etiamsi inuitus audiat. Tu verò, nec in honoris, nec in diuitiarū, felicitate, quicquam sapias: ideoq; male te geris. Si itaq; in aduersam fortunā incideris: longè à prudenter procedendo aberis, & valde malè ages. Nam si, quando felix es, malè ambulas: quāto magis, tebis aduersis hoc tibi accidet? Hoc autè te modo gerens: celeriter in egestatē, & alia sexcenta mala incidēs, omni bono destitutus. Fugiendā igitur ignauiam, & licentiā vitæ, censeas uelim, tanquam omnis mali generitricem: contraq; consecrandum laborem, ut cuiusuis boni datorem.

ξβ'. Ετῆτ, ὅπῃ σὲ φέρει τὴν γραφῶν, εἶνας εἶνε δ' ὅπ' ἐμ μαθητᾶς δ' ἐς με: καὶ τῆς ἐλληνικῆς φωνῆς, ἀνῆνε καὶ ἄλλ, ἐν ὀλίγω κερῶ χόρτασας: δ' ὅπ' τὴν φύσιν τῆς τὴν κολλῶν, καὶ τὸν κόπον τῆς, πᾶ ἐπέσεχε πολλά. Καὶ εἶνε καὶ ὀγενικῆ, καὶ πεσοκμῆς πατρὸς: δ' ὅπ' τὸν ὁποῖον ἔμαθε καὶ τὰ φράγκικα. Τῆτον κάλομαρτυρωντᾶς σε, λογία πολλὰ δ' ἐν δ' ἐομα. Εὐ γὰ, ἀ. ἔ δ' ὀκιμασθῆ: πᾶς εἶνε πεκλικὸς, καὶ πεσοκμῆ, καὶ ὀλαβῆς: καλὰ ἔξ ὀρω, ὅπ' θέλει σε τραβίξει: καὶ γὰ τὸν ἀραπᾶς, καὶ νὰ τὸν βοηθῆς. Καὶ, ἀ καὶ εἰς ἄλλας χρεασθῆ τὴν ἀγάπην σε: θέλει τὴν ἔχει. Καὶ θέλεις με δ' ὀφρῆνει πολλά: εἰὰ τὴν νίον τῆτον ἀραπημένα δ' ἐχτῆς: καὶ εἰς ἄλλον, ὅπ' ἔ κάμνη χρεία: ἢ νὰ μάθη τὰ αὐτῆ, ἢ τὴν φράταν ἀραθῆς καὶ μαθημάτων.

ξβ'. Ο τὴν ὀπισθολῶ σοι κομίζω οὐποσὶ, τῶ τῶν πδρ' ἐμοὶ φοιτησάντων εἰς ἐσι: καὶ τῆς ἐλλιάδ, φωνῆς, ὡς εἶ τις ἄλλ, ἐν πσῆτων χροῶν ἐμφορηθῆς: φύσως τε δ' ἐξιοτήτι, καὶ μελέτη τῆ πει λόγας, ἀραθῆ πᾶν πεσοσχηκῶς. Ἀλλὰ δ' ἔ καὶ πατρὸς ἐστὶν ὀγενῆς καὶ σοφῆ: ὅπ' οὐ καὶ τὴν ῥωμαίων ἐξεπαθ' ὀβθῆ φωνῶν. Τῆτον τῆ σῆ λογιότητι συνιστῶν, ἔ μακρῶν ἀν' δ' ἐυθέλει λόγων. Αὐτὸς γὰ, ἐπέδ' αὐ εἰαυτῆ πῆραν δ' ὀϊῶς τὰ ἔθῆ κόσμι, καὶ ὡς τὴν παθ' εἶαν μέτρι, καὶ τὰ ἄλλα αἰδῆμων: δ' ὀϊδ', ὅπ' πεσοσπασσᾶσθῆ σε: ὡς καὶ φιλεῖν, καὶ πεσοσπασσᾶσθῆ αὐτῆ. Καὶ μ' δ' ἐθῆ περὶς ἄλλας τῆς βοηθῆας τῆς σῆς: ὅπ' ἀτυχῆσαι. χαρεῖ δ' ἐ κάμοι τὰ μέγιστος: εἰ τὸν νέον φιλωφρόνως ὑποδ' ἐξάμει, καὶ ἄλλω αὐτὸν, εἰ τῶ δ' εἶ, τῆ ἢ τὰ αὐτῆθι παθ' ὀβθῆναι καὶ καταμαθῆναι, ἢ τὰ τῆς περὶς λόγας ὀδ' ἔ, συσῆσαις.

Τέλ τῶν θεωδ' οσίχ τῆ Ζυγομαλᾶ θεμα, τῶ ὀπισθολῶν.

370 Themato-Epist. Turcogræc. Lib. V.

Adolefcē-
ti bono
plus com-
mendatio-
nis affert
sua probi-
tas & erudi-
tio, quā a-
liorū licere.

LXII. *Qui tibi (Michael Neāder Soraviēs. Doctōr pietatis, linguarū, & artiū, Ilfeldē pretātissime) Epistolā hāc reddi: unus ex meis Discipulis est: in Gracā, lingua, si ullus alius, breui tempore egregiē profecit: idē ingenij dextertate, et indefesso studio meditationē. Idem etiam patre natus est, viro honesto-prudente, & docto: à quo Latinam quoq; linguā perdidicit. In eo tibi cōmendando, non multis mihi verbis opus est. Ipse enim ubi specimen dederit honestatis suae morum, & eruditionis non contēnenda, & in omnibus rebus modestia: tuam benevolentia atrahens, sibi cōciliabit (sat scio) ut diligas ipsum, & patronū te ei prabeas: atq; ad alios etiam, si requirat opem tuam, ipsum non destituas. Gratissimum certē, nō ipsi adolescenti tantū, sed mihi quoq; feceris: si eum amantēter recepēris: atq; etiam alij, si ex re fuerit, commendaueris: ubi aut ea, qua istic docentur, discat: aut omnino orationi formanda, & artibus ac disciplinis insistat.*

FINIS hōrum Theodosij Zygomalæ exercitiōrum.

TYRCO.

